Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Kohl, Aage Hermann von.; A. H. Kohl.
Titel | Title:	De røde Navne : Fortællinger fra Kampene i Manchuriet
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København ; Kristiania : Gykdendalske Boghandel. Nordisk Forlag, 1905
Fysiske størrelse | Physical extent:	159 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130016725510

A. H. KOHL

DE RØDE NAVNE

1905. b. 2854.

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG
KØBENHAVN 1905 KRISTIANIA

DE RØDE NAVNE

A. H. KOHL

DE RØDE NAVNE

FORTÆLLINGER FRA KAMPENE I MANCHURIET

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG
KØBENHAVN 1905 KRISTIANIA

KØBENHAVN — GRÆBES BOGTRYKKERI

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Til dem,

der endnu ikke har lært at hade Krigen.

Og til dem,

der endnu ikke elsker Menneskene.

INDHOLD:

Side

Dyrets Minut 11

Riugé's Hængekøje 49

Den skønne Korporal 95

Den røde Sol 133

DYRETS MINUT

I samme Nu hvor Løjtnant, Fyrst Bentai Fushimo kom indenfor Bataillonslygtens Skær, der gik og kom i Blæsten, mærkede han det Hele.

Kaptain Hoksai, hans Kompagnichef, løftede sit Hovede, hvor det graa, korte Haar næsten lignede et Lag Skimmel, og kneb de smalle, skægløse Læber sammen. Oberstløjtnant Hatuse saa' op, et Sekund, saa bøjede han igen sit Ansigt ned over en stor, tykbladet, hvid Blomst som han havde i den venstre Haand. Og de andre Officerer tav stille, med eet, og det saa' ud som om deres Hænder, forlegne, søgte efter et nyt Samtaleemne.

Bentai blev staaende, ganske rank, et Øjeblik. Det plettede og rudrede Lys fra den svinglende Papirslygte, gjorde Støvet paa hans Støvler skiftevis rustfarvet og graat.

«Sæt Dem ned. — Fyrst Fushimo!» — sagde Kaptain Hoksai, tilsidst ganske kort

og ligesom nødtvungent, syntes Bentai. Kaptainen bøjede sin Overkrop fremad, han sad paa en Tue, og lagde begge Hænderne ind under sine Lægge. Mørket bagved ham hang som et blødt, sort Tæppe der, nu og da, af Vinden blev trukket frem over hans Ansigt og Skuldre.

Paa den Tone Kaptainen havde talt i mente Bentai, for anden Gang i dette Minut, at kunne forstaa at han havde ikke taget fejl: de havde ondt af ham, de kaldte ham for en Svækling, de saa' ned paa ham — her var han kun Fyrste, men slet ikke Soldat mere!

Et Nu var han ganske raadløs —:

«Tak, Kaptain — De er altfor elskværdig!» — sagde han med en kort og overlegen Stemme; han lo og slog ud med Haanden som talte han til sine Tjenere derhjemme —

«Jeg forstyrrer vist bare!» — føjede han til, i samme Øjeblik, og følte at hans Stemme var ved ligesom at synke ned, nedenfor Halsen.

Saa gjorde han kort omkring og drev bort fra Officererne.

I lang Tid kunde han høre den Tavshed der var bleven der henne, iblandt Kammeraterne, efter hans Ord. Han hadede disse

Mennesker, og tiggede dem paa samme Tid. Han havde Drift til at slaa dem, og en umenneskelig Længsel efter at forklare dem det altsammen. Han vidste, at han vilde ikke kunne faa sig til at sige eet eneste Ord til Undskyldning, og samtidig havde han en gravende Trang til næsten at græde ud hos dem —:

Ja, der var ingen Tvivl om det: de troede at han kun skulde være en Byrde og en Skam for Bataillonen. En Hofofficer. En Fyrste der havde ønsket tilmed at pynte sig med Distinktionerne! — — —

Fyrst Bentai Fushimo var nitten Aar gammel. Men hans Far havde brugt den Tid godt. Fra Bentai var fyldt otte Aar, var han bleven inddelt, paa Legeme og Sjæl, i Dage à otte Timer; og hver saadan Ottendedel af ham var bleven overantvordet sin bestemte Lærer —: og Drengen læste Historie een Time, og saa fægtede han med Fleuret den næste. Saa var det russisk Sprog og Litteratur og derefter en Time Fodboldt ude paa Plænen der gik, næsten, fra Horisont til Horisont. Saa kom Matematik og derefter var det Gymnastik. — Og paa den Maade gik Dagene indtil Bentai blev fjorten Aar. Saa sendte Faderen ham til en Læreanstalt i

Berlin og dèr havde han læst og studeret i to Aar. De næste tolv Maaneder var han i St. Petersborg, og saa kom han til London paa Akademiet for de unge Officerer.

«Naar du nu, min Søn og min Herre, har været desuden eet Aar — eller, om du vil, to Aar — i Paris, saa venter jeg dig hjem. Thi du maa vide, at i m i n Alder er Længsel det eneste Bevis en Mand har, paa at han lever.

Til dig, min Søn og min Fyrste!» — havde Faderen skrevet til ham i England.

Men snart efter var det at Krigen kom, og endnu inden Bentai havde modtaget det Brev hvori Faderen kaldte ham hjem med det samme, var han paa Vejen til Japan.

Det Kursus for Officerer der var bleven oprettet ved Krigens Begyndelse, krævede kun et halvt Aars Studium, og nu var Løjtnanten, for en Maaned siden, bleven ansat ved Oberstløjtnant Hatuses Bataillon.

«Deres Slægt, Fyrste» — sagde Oberstløjtnanten, han bøjede sig dybt og talte ganske lavt; hans Hænder var aabne til Velkomst — «Deres Slægt er blandt de, i Japan, der nævnes med størst Hæder. Jeg er stolt og lykkelig over at have faaet Dem ved min Bataillon!»

Saa rettede han sig op og de to Mænd stod, et Sekund, tavse, og havde deres Øjne, uden at det var til at se, ligesom vejende henover hinanden.

«De er bleven ansat hos Kaptain Hoksai, tredje Kompagni — Løjtnant!» — sagde Hatuse saa, lidt efter. Han flyttede en Pen der laa midt i et stort Tjenestepapir — «Meld Dem altsaa til Tjeneste dèr, hos ham!» Han nikkede og slog ud med Haanden.

Bentai gjorde omkring og gik ud af Teltet — han trak Vejret dybt og lyst, derude, han følte at Chefen havde syntes om ham. —

Brigaden som hans Bataillon hørte til, rykkede frem paa højre Fløj af Kurokis Armé. Den lille Løjtnant blev mager og brun, med næsten sorte Striber om Øjne og Mund og Kindben, under de lange Marcher i Manchuriets Sommersol. Hans Muskler blev underligt skarptladte — det var som kom der hastige Sprængstoffer i dem, der ikke havde nogen Grænse for den Kraft de kunde udfolde. Og paa sine Fødder, helt op over Anklerne, havde han ikke Hud skabt, allerede efter otte Dages Forløb. Det var som Ild og Torne at gaa paa — men Trætheden kendte han ikke, syntes han, da der bare var gaaet et Par Uger.

En Aften — de havde haft en ubetydelig lille Kamp, fra de blev vækkede efter et Par Timers Søvn, ved Tretiden om Morgenen, og indtil omtrent Middag, imod en Skare Ochotnikis; og saa havde de forfulgt Fjenden til Klokken blev henimod otte — for Hatuses Bataillon marcherede, for Tiden, ude i Hærens alleryderste højre Flanke — en Aften havde de, omsider, da Mørket faldt paa, gjort Holdt og havde udstillet Marchforposter. Det var Bentais Deling der stod længst fremme. Klokken var omkring elleve.

Bentai havde udstillet Posterne og givet dem deres Instruktion. Saa vendte han tilbage til Resten af sin Deling, der stod paa Feltvagt bag en lille Bakkeknold. Mandskabet havde gravet Kogehul. Fyret dernede blussede op, snart til højre og snart til venstre for Timandskedlen, der hang over Ilden og var stoppende fuld af Ris og Vand. Kokkens Ansigt ligesom hoppede ud af en sort Æske, hver Gang Skæret af Ilden faldt paa ham. Mandskabet laa, paa Maven, viftede i den lune Luft med de ømme Fødder, og stirrede med Øjne der var ganske blanke, hen paa Kedlen.

Løjtnanten stod, et Øjeblik, smilende uden at vide anden Grund til sin Glæde end sit

stærke Legemes Styrke, og saa' ned paa den legende Ild. Hans Oppasser krøb sig nærmere hen til Ildstedet for at være parat til at faa Madens Førstegrøde til sin Løjtnant.

«Er du gal! Ikke endnu!» — hviskede han til Kokken der stak en hvidskrabet Pind ned i Kedlen —: han troede at den anden mente Risen var færdig.

Fyrst Bentai vendte sig om og gik, endnu en Gang, dreven af den urolige Iver som de unge Officerer føler ustandseligt, rundt fra Post til Post.

De korte og halvhøje Anraab fra Vedetterne lød som smækkedes to Stykker tørt og haardt Træ mod hinanden.

Saa var Maden færdig derinde. Oppasseren kom, bukkende, hen til Bentai med den lille Tinskaal. En Buket Blomster havde han stillet paa Jorden, lidt borte — det var Bordet. Blomsterne kunde næsten ikke ses, saa mørke var de, men deres Lugt førte, som gennem en Tragt, hen til Stedet hvor de stod.

Straks efter at Risen var spist inde paa Feltvagten, skulde de udstillede Poster afløses, saa at ogsaa de kunde faa deres Mad. Med dét gik Tiden. Klokken blev omkring to

inden Bentai var helt færdig med en ny Rundgang blandt de nye Vedetter.

Langt bag ved Bakken var der bleven graat oppe i Luften. Lidt efter kom der hastige, ligesom usikre Lysstriber, helt nede i Horisonten. Efterhaanden krøb de højere op over Himlen. Mørket var ikke mere graat, det blev brunlig-violet.

Det var snart paa den Tid hvor en ny Deling skulde rykke frem, inde fra Kompagniet, og afløse Bentai. Morgenen var kold. Et Par Gange greb han sig i at glæde sig til at komme ind paa Pikettet og faa sovet nogle Timer. Nu havde han været paa Benene og i fuld Aktivitet siden i Gaar Morges ved Tretiden. Det var treogtyve Timer, tænkte Bentai og var stolt over sig selv, et Øjeblik. Han stod halvt oppe paa Bakken og saa' ind imod den Vej, hvorfra Afløsningen skulde komme.

Han var en Smule forbavset over ikke at være egentlig træt, endnu.

En Adjutant kom sprængende ud af det mandshøje Korn, der voksede paa Engen til højre.

«Chefen?» — raabte han og hans Hest sprang, stejlende og rystende, over det halvt slukte Ildsted.

Bentai pegede —:

«Oberstløjtnanten er dèrhenne! Lige bag Træerne!» — svarede han. —

Hatuse laa og sov med en Kappe over sig. Adjutanten sprang af Hesten lige foran ham og gik frem. «Herr Oberstløjtnant!» — sagde han med den dæmpede og skarpe Stemme hvormed man, ærbødigt, vil vække en sovende.

Hatuse rev Kappen hastigt bort og satte sig over Ende.

Fem Minutter efter stod Kompagnierne klare til Afmarch.

Bataillonen skulde gaa frem imod en Landsby der laa «noget» herfra, sagde Oberstløjtnanten, med sin høje og fulde Røst — han holdt foran sin Afdelings Front, og flyttede sig i Sadlen, som tænkte han ikke paa at staa af, foreløbig.

«Tredje Kompagni har Têten!» — kommanderede Hatuse; han samlede Tøjlerne i venstre Haand og stak den højre ind imellem Sadlen og Laaret — «Kompagniet besørger Sikring i Front og Flanker!»

Det blev Løjtnant Bentais Deling der fik den ekstra Anstrængelse at gaa allerforrest — i Blænkerreserven. Der var ikke Tid til at skifte, sagde Kaptainen. Mandskabet saa' ud til, i Begyndelsen, at have mest Lyst til at

slæbe Benene efter sig —: Delingen havde jo slet ikke faaet sovet. Det var noget godt Svineri at de skulde være Blænkerreserve! Det var vel nok første Delings Tur, de lange Rade!

Menig 42, der var en stor Vittighedsmager, pustede begge sine Kinder op, saa at hele hans Ansigt blev som fyldt med Haan —:

«Javel!» — sagde han og kunde virkelig tale uden at slippe al denne Luft ud — «kan de ikke bruge de lange — saa tager de os. Naar det kniber, saa er det selvfølgelig de smaa der maa lægge for!»

Og dette var en god, det var en udmærket Vittighed, for der blev leet længe og anerkendende af den, og Delingen blev meget oplivet, ganske saadan som den var blevet det, hundrede Gange før, af den samme Vittighed. Et helt Kvarter efter, var der endnu nogle der lo. De skottede til 42 og var stolte af at have ham i deres Deling.

Men Bentai havde for længe siden glemt at han havde været søvnig og næsten træt, nogle Øjeblikke før. Han skummede og viste Tænder af Tjenesteiver. Knæene dirrede under ham af Iver og Voldsomhed. Han gik, som var det en Dans der førte hans Fødder. Af

bare Spænding kommanderede han med en halvhøj, næsten hviskende, skarp Stemme.

«Lidt raskere fremad!» — hvislede han og anede ikke at Vejen strømmede under hans Skridt. Folkene rejste, uden at vide af det, deres Hoveder naar bare deres Blik var strejfet henover hans Skikkelse.

Morgenskæret laa som et selvlysende, lysegrønt Slør over Landet. Nede foran Bakkedraget hvor de havde staaet i Nat, laa der en uoverskuelig Mark af det mandshøje Korn. Blænkerne trak sig nærmere ind til Forspidsen for ikke at fare vild af hinanden, naar de kom ind i Kornet. Smaapatruljer blev sendt ud til højre og venstre.

Det var farlig March igennem de høje Straa. Ingen kunde vide hvad der maaske laa derinde —: en fjendtlig Snigpatrulje, en Deling, maaske et helt Kompagni!

Blænkerne gik med Hanen spændt — skønt det var forbudt, fordi det var hændet, saa ofte, at de sejge Straa hang fast i Geværets Laas og fik et Skud til at gaa af.

Alle Folkene trak, uvilkaarligt, Vejret dybt, en Gang eller to, da de var komne vel igennem Kornmarken. De følte selv at deres Kinder blev sikrere lidt efter lidt: men Nerverne gik som Esper straks ovenpaa Spændingen. —

Ustandseligt gik Marchen fremad. Mil efter Mil.

Forlængst var de komne igennem Kornmarken og fulgte en bred, tyksandet Vej der førte, som i unaaelig Længde, næsten piilret frem imod nye Længder af piilret Vej. Solen gik som en Svovlbrand over Hovedet paa Soldaterne. Bentai havde den venstre Haand paa Sabelfæstet, en Kikkert hang i en Menig-Livrem om hans Liv, og i højre Haand havde han sit Kort.

Langt fremme foran dem laa der en lille Landsby, eller en Skov. Langsomt blev Afstanden derhen mindre og mindre. Mandskabet pustede lettet naar de, langt om længe, naaede ind til Husene eller til Træerne — men lige paa den anden Side saa' de, paany, frem over en uendelig Vej, der lukkedes, milevejs borte, med en ny Lund eller ny lille By.

Og de bøjede Hovederne en Smule, indtil de, igen efter Timers March, var ved Indgangen til denne nye, hidtidige Grænse for Tid og Rum. —

Ved Middagstid standsede Bataillonen for for at spise og hvile en god Timestid. Baade Mandskab og Officerer smed sig ned, næsten dèr hvor de havde gjort Holdt. Bataillon-

chefen red omkring under hele Hvilen, og smaasnakkede med Mandskabet.

«Bliv bare liggende ned!» — sagde han til Soldaterne allerede paa lang Afstand, Gang paa Gang, hvor han kom hen. Saa red han nærmere og bøjede sit store og flade Ansigt, der var rødt som en Pæon af Hede og hvor hele Bække af Sved sejlede af Sted og fragtede Smaaklumper af Støv ned til Halskraven — «Ja — det er jo lidt rask, dette her. Men vi har Ordre til at skynde os. Og naturligvis bliver I ikke trætte, naar vi skal frem. Vel?

Skynd Jer nu at spise lidt.

Og hvil Jer saa for seks Timer i den Tid der bliver tilovers!» Dette sidste skulde være en Vittighed, det kunde Soldaterne se paa Chefens Ansigt — og derfor morede den dem ogsaa kejserligt.

Saa drejede han sig om i Sadlen og lod sin højre Haand hvile paa Hestens Kryds, mens han nikkende og smilende red hen til det næste Kompagni. — —

Bataillonen rykkede frem igen. Bentais Deling var bleven afløst ved Blænkertjenesten — men det var stadig hans Kompagni der gik forrest. Mandskabet gik med halvlukkede Øjne og lod Benene bevæge sig af sig selv. Bentai bar en Tornyster for en halt Mand.

Nu og da var der een eller anden, som rørte ved hans Arm, et Øjeblik. Saa nikkede han —: det var Folk der ikke kunde mere. De kravlede sig lidt bort fra Kompagniet, og laa og ventede paa den Trop der gik bag Bataillonen og hvor Lægevognen var. Efterhaanden blev der en Snes Mand fra hele Afdelingen. Oberstløjtnanten kom hen til Vognen en Gang.

Han red lidt og stirrede paa de syge der sad og havde deres Hoveder ligesom ophængt, ved Nakken, i Kravehægten. Saa brummede han lidt — egentlig havde han tænkt sig at skælde ud, men det kunde han alligevel ikke, da det kom til Stykket: en Snes Mand, det var jo i Grunden ingenting, naar han tænkte paa hvor drøje disse to Dage havde været. —

Ved Femtiden blev der igen et lille Holdt. Bare tyve Minutter, sagde Oberstløjtnanten —: fordi Vandet var saa godt i Floden de var ved. Egentligt trængte de jo slet ikke til Hvile — vel? Og han viste sine hvide Tænder og fik, et Sekund, Folkene til virkelig at tro at de ikke var saa forfærdelig trætte endda.

Da Bataillonen skulde fremad igen, var Bentai, for anden Gang, kommen til Blænkerreserven —:

«Ja, Løjtnant» — sagde Kaptain Hoksai

— «jeg bliver nødt til at faa Dem frem igen. Vi maa have en Officer forrest, igennem dette her Terrain.

Der er ikke noget at gøre ved dét!

Er De træt?»

Og Bentai løftede Hovedet — for det havde nu, efterhaanden, nærmet sig lidt til Brystet —:

«Nej slet ikke!» — sagde han og smilede — «ikke Spor af træt!»

Saa gik han, igen, forrest og svingede med Kortet i sin højre Haand, hvor Huden var bleven rubbet og klæbrig af Sved og Støv. Tommelfingeren havde sat et sort Stempel paa Kortet.

«Lidt raskere fremad!» — sagde han og havde en Følelse af at der laa Støv paa selve Ordene — «Raskere fremad!» gentog han og maatte spytte sig selv op i Ganen for at faa et Lag Smuds skyllet bort.

Han havde en Følelse af at han gik paa to Stempelstænger: Benene gik af sig selv op og ned, men fremad vilde de nødig.

En Tid prøvede han paa at se paa sit Uhr, nu og da. Men saa mærkede han at Folkene straks skottede saa længselsfuldt til ham, og saa nænnede han det ikke mere.

Timerne krøb — der var som hundrede og tyve Minutter i hver, eller Sekunderne var

som svulne op i Varmen. Og hvergang han tog et Skridt var det, som løb der en hastig og stram Knude igennem hans Hofter.

Et Par Gange morede Bentai sig med at regne ud, at nu havde han ikke sovet og ikke hvilet i otte og tredive Timer. Han smilede en lille Smule ved Tanken om det. Men saa gled det bort for ham — der blev, efterhaanden, saa underlig dumpt inde i hans Hjærne. Da han næste Gang skulde til at regne ud var der kun gaaet et Kvarter — han havde troet at det havde været et Par Timer. Saa forsøgte han ikke mere paa den Underholdning.

Mandskabet var, forlængst, holdt op med at skele arrigt; de gik, med Hovederne helt nede paa Brystet. Nogle af dem talte højt i Søvne. Naar en af dem ikke kunde mere, saa var der ikke længere Tale om at gaa ud af Geleddet og hen at bede om Tilladelse hos Delingsføreren. De sank bare sammen, lydløst; Kammeraterne saa' dem ikke. De der kom lige bagefter, snublede over de faldne indtil Kolonnen, lidt efter lidt, uden at vide af det, havde skilt sig i to Dele paa Vejen, og saaledes gik uden om.

Lægevognen var bleven fyldt og tømt, og fyldt og tømt igen. Naar de faldne havde

faaet Lov til at sidde op et Par Timer, maatte de kostes ned igen, efterhaanden som der kom nye til. Saa traskede de, saa godt de kunde, inde i den Trop Sygebærere og Træn der fulgte efter Vognen.

Ved Syvtiden om Aftenen var der omtrent et halvhundrede der var faldne af.

Kaptain Hoksai havde fulgtes et Stykke Vej med Bataillonchefen, der var kommen ridende frem til ham. Hatuse rokkede lidt i Sadlen — han kunde ikke længere føle at han ikke havde Hud mere i Skridtet. Men Benklæderne sad klæbede fast til hans Laar.

«Hvordan gaar det med Bentai?» — spurgte han, med eet.

«Det gaar da!» — svarede Kaptainen, en Tid efter. Tankerne samlede sig saa underlig trægt; man havde næsten en Følelse af at de smuldrede væk mellem Fingrene.

«Han fik nok ikke sovet sidste Nat» — sagde Hatuse — «det fik vi andre dog» føjede han til og saa' hen efter Løjtnantens svaje Skikkelse.

Bentai vidste selv at han sov, nu og da, under Marchen. Hver Gang han vaagnede op, ved en Snublen, søgte han at blive rasende paa sig selv for at gøre sig helt vaagen. Men det hjalp ikke. Der vilde ikke rigtig

blive Fart og Flugt over hans Arrigskab. Han prøvede paa at løbe, for at vække sig. Men Benene vilde ikke ud af det Trit som de havde vænnet sig til. Han kommanderede et Par Gange. Men det blev ikke stort mere end Mumlen.

Han fik en Følelse af at der var gaaet et andet Menneske ind i ham. Een der var ligeglad med det altsammen. Een der ikke brød sig om hverken Pligter eller Liv eller Død. Een der bare vilde standse. Hvile sig. Drikke. Sove.

Igen vaagnede han op, og snublede, ravende paa Legeme og Sjæl, et Par Skridt fremad.

Den opløbne Horntuder der fulgte i Hælene paa ham og som, uden nogensinde at skifte Trit, halvtravede ustandseligt af Sted, greb ham i Armen et Sekund.

Dét hjalp.

Bentai blev flintrende gal paa sig selv, og sendte derfor Spillemanden et Par Øjne hvor der ikke var noget som helst andet end hvidt i —:

«Se Dem for!» — sagde han, og gav ganske roligt den anden Skylden.

Men faa Minutter efter mærkede han, igen,

at dette fremmede Væsen fik Overmagten inde i ham.

«Lidt raskere!» — hørte han selv at han vilde sige. Han slog lidt ud med Haanden. Det føltes som bevægede den sig i Uld. Eller i tykt, varmt Vand. Der gled en Tanke op i ham. Eller snarere: ingen Tanke, men et Billede. En legemliggjort Vilje. En plan Tvangsidé —: Han vilde lægge sig, bare et Øjeblik, i den Seng. Den var vel redt til ham? Eller skulde han lade Horntuderen lægge sig. Ligemeget. Sov!, var der een der sagde. Javel. Ja. Sove. Helst i Vand. Sove. Vand. —

Da Bentai vaagnede sad han i Lægevognen.

«Naa. Det var da godt. Vi troede saamænd aldrig vi havde faaet Dem til at lukke Øjnene op igen!» — sagde en Stemme, og Lægen bøjede sig over ham og rakte ham en Skaal med Vand i.

Bentai skød Skaalen bort og rejste sig med et Sæt. Han blev hvidgul i Ansigtet. I Vognen! I Sygevognen! Han sad i Sygevognen! — det gik som en dump, knasende Knugen igennem ham. Han var altsaa falden i Søvn, han havde altsaa svigtet sin Pligt! Han havde givet efter som den første den

bedste menige! Han havde vanæret sin Stilling og sit Navn! Sin Slægt!

Han sprang ned af Vognen.

Det var bleven mørkt. Bataillonen laa i Kompagnikolonner et Par hundrede Skridt foran ham. Allerforrest skimtede han Bataillonslygten der svinglede i den lette Blæst. Han halvt løb henimod Skæret. Al Trætheden var borte. Han maatte have at vide, hvad de andre sagde om ham. Han maatte give en Forklaring. Han maatte — — han vilde — —

Og nu var han altsaa bleven sikker i sin Sag —: de saa' ned paa ham. Allesammen saa' de ned paa ham. Og hvor skulde de andet? De vidste jo ikke at han havde i alle Tilfælde vaaget een Nat mere end de! For dem maatte han altsaa staa som en Officer der havde svigtet sin Post!

Da han gik bort fra Kammeraterne der laa, halvdøsende, rundt om Bataillonslygten, var han ganske ude af sig selv. Han søgte, febrilsk, raadløst, fortvivlet, at finde et eller andet Middel, enten til at vise dem at han alligevel, trods alt, var Soldat — eller ogsaa maatte han bort, ud af det — helt, absolut bort!

Han drev ned til den Plads hvor hans

Kompagni laa. Der gik som en sagte Hvislen henover den store Klynge Mennesker, hver Gang de drog deres søvntunge Aandedræt. Nu og da var der een, der sagde et Par uforstaaelige Ord i Søvne.

«Hør! Kære Bentai!» — sagde Kaptain Hoksai og stod ved Siden af ham, pludselig, og havde sin Haand paa hans Arm —:

«Chefen vil have en Mand der egner sig til at spionere. Endnu i Nat. Jeg synes ikke, vi har nogen i Kompagniet. Nu er vi jo ogsaa bleven brugt mere end nogen af de andre.

Eller, har De nogen i Deres Deling, som De kunde tænke Dem?»

Det gav et Ryk i Bentai, og i samme Nu sagde han, med en hastig og hed Stemme der havde mange Klange —:

«Maa jeg ikke faa Lov til at gaa, Herr Kaptain?» Han stirrede ivrigt paa Kompagnichefens brede Ansigt.

«De?» — sagde Hoksai og smilede af Overraskelse over den andens store Iver — «En Officer?

Det bruger vi jo aldrig!»

Men Bentai bad igen —:

«Jo!» — sagde han og var nær ved at

glemme al militær Anstand — «jeg kan jo tale russisk, maa De huske!»

Kaptainen saa' op og nikkede. Bentai var ved at kvæles af Angst og Spænding —: nu kunde han maaske alligevel faa Lov til at vise baade sig selv og dem alle sammen at han var Soldat, ikke noget som helst andet i Verden end Soldat. —

Saa blev det tilsidst saadan som Løjtnanten saa gærne vilde have det —: Argumentet med at Bentai kunde tale russisk, blev det afgørende.

Sagen var den, at inden i Morgen Middag skulde Bataillonen søge at besætte den Landsby der laa en god Milsvej fremme, og som Hærens Sikkerhed krævede besat. Men nu havde Hatuse faaet Melding, gennem Snigpatruljer, om at der stod en Styrke Russere derinde; og han maatte vide hvormange der var, inden han kunde gaa frem.

Saa klædte Fyrst Bentai sig i en manchursk Bondedragt og drog afsted, igennem det blaalige Mørke, alene, fremad imod Landsbyen Føng-wang-ta.

I Begyndelsen var alting gaaet ganske efter Ønske.

Ved Halvnitiden gik han frem forbi sin

Bataillons Forposter, og en Time efter var han lykkeligt og vel sluppet ind gennem de russiske Vedetter. Og saa listede han sig om, imellem Landsbyens spredte Huse. Først havde han troet at der var ikke mere end en enkelt Deling Kosakker — men da han kom forbi Tempelpladsen der laa midt i Byen — og nagende tavst var der, overalt — da han kom forbi Templet, saa' han to, tre, fire, seks, otte Steder udenfor Husene de russiske Kompagnilygter.

Det gav et Ryk i ham af Glæde og Stolthed —: Her laa altsaa ikke mindre end to hele fjendtlige Batailloner, foruden et halvt hundrede Kosakker. Og i Morgen Formiddag, om en fem seks Timer altsaa, havde Oberstløjtnant Hatuse efter sin Plan tænkt sig at angribe Landsbyen.

Nu galdt det altsaa om, for enhver Pris, at komme tilbage og hindre dette Angreb der jo maatte føre til, at Hatuses enkelte Bataillon vilde blive fuldstændig sprængt, imod en saadan Overmagt.

Langs de lave Træhuse listede Bentai sig afsted. — Først havde han forsøgt, straks at komme ud af Landsbyen paa denne Side, hvor han nu var naaet til — men ved Vejene stod der Smaapatruljer, og han blev klar over

at det nyttede ikke at søge ud dér. Saa maatte han tilbage samme Vej han var kommet.

Og paa Tempelpladsen var det altsaa at de havde grebet ham. Ganske uventet — uden at han anede noget om hvorfra den Patrulje var dukket op, lige bag ham. Han havde bare følt en Haand rundt om sin Nakke, og hørt et Par Ord der viste ham, at man straks gættede paa at han var Spion.

Det kunde altsaa ikke nytte at søge at slippe bort. Det vilde kun gøre Mistanken stærkere.

Et Kvarterstid efter stod han inde i Templet. Der var anbragt en Soldat med Gevær og Baionet ved hver Side af ham. Foran ham, lige nedenunder et stort rødt og gyldent Gudebillede sad en Auditør og et Par yngre Officerer. En ældre sad paa den anden Side af Bordet. Alle saa' ud til at være gnavne over at være blevne samlede for saa lidt.

Forhøret havde ikke varet ret længe. Bare et Par Spørgsmaal, som det havde været Bentai umuligt at give Svar paa. Saa rejste Auditøren sig op og havde Pegefingeren paa sin venstre Haand klemt inde i en Bog. En Staldlygte der stod paa Bordet kastede sine

fire stregformede Skygger ud i det store Rum. Eet Øje af Gudebilledet var i fuldt Lys — det saa' næsten ud som om det blinkede.

Auditøren havde en Skyggestreg tværs over Ansigtet, det kom til at se ud som kunde Hovedet, hvad Øjeblik det skulde være, falde ned i to Halvdele. Obersten sad paa denne Side af Bordet, magelig henslængt, og stirrede paa Neglene paa den venstre Haand. Een af Løjtnanterne havde rejst sig op; han støttede begge de to knyttede Hænder paa Bordet — der var et stort hvidligt Arr tværs over den ene; han kiggede ned paa Bentais nøgne Ben.

Soldaten, der stod ved Tempelportens halvrunde Sorthed, hostede hele Tiden.

«De er bleven overbevist om at have udført en Spions Gerning. De kender selv den Straf der vil blive Dem tilkendt. Ved Daggry vil den blive eksekveret!» — sagde Auditøren. Han talte langsomt som dèn gør, for hvem en Sætning efterhaanden har mistet al Betydning, saa tit er den bleven sagt — «Ja!» — han drejede Hovedet om mod Obersten; Skyggen slettede hans Hals ud og gik op over Øret; Ansigtet lignede en løs Maske der hang paa en sort Stolpe —: «Obersten har vel ikke noget at tilføje?»

Den ældre Officer brummede noget og

strakte Haanden ud. Auditøren stak et Penneskaft ind imellem Fingrene paa ham — «Det er Fyldepen!» — sagde han, da Oberstens Øjne søgte henover Bordet — «Det er en Pokkers snild Opfindelse!» — føjede han til.

«Hvorlænge ad Gangen kan De bruge den?» — spurgte Obersten; han havde skrevet sit Navn under Protokollen, hvor der stod «at en ikke navngiven Spion af en edsvoren Krigsret var bleven dømt til at lide Døden ved at ophænges ved sin Hals.» Han lagde Haanden paa sin Sabels Fæste og slog Dupskoen af den imod sin Støvle. En af Løjtnanterne skrev under imens. Pennen sprutte-de.

«Før Fangen bort!» — sagde Obersten, over Skulderen, og spurgte igen om hvorlænge Pennen kunde bruges uden at fyldes paany. —

Bentai blev anbragt, for de Timer han havde tilbage, i et lille Aflukke inde i Tempelporten. Han var bundet paa Hænder og Fødder, og laa, saa lang han var, paa Gulvet. Ved sin venstre Hofte kunde han føle en skarp Træklods der havde et Hjørne lige ind i ham. En Soldat med Baionetten paa Geværet gik frem og tilbage udenfor.

«O — Anjanka, du mit Hjærtes hvide

Fugl — —» nynnede han og traadte haardt i Træfliserne.

Bentai laa med lukkede Øjne. Hans Tanker gik hidsige, rasende, som vilde Dyr i Bur, fra den ene Udvej til den anden. Hvad skulde han gøre? Bataillonen maatte underrettes om hvor stor den Styrke var der laa her. Hvordan skulde han slippe ud? Kunde han faa Baandene løst? Kunde han slaa Skildvagten til Jorden? Kunde han slippe ud af Aflukket?

Rastløst søgte han at finde et eller andet Middel.

Efterhaanden som Tiden gik fik hans Tanker endnu en ny Ting at beskæftige sig med: han kom til at tænke paa, at hvis han bare havde ladet en anden gaa herind, saa var Sagen naturligvis gaaet som den skulde. Det var bare ham der havde baaret sig dumt ad. Dumt og klodset. — Ja, de havde formodentlig Ret, Kammeraterne, naar de saa' ned paa ham. Naar det kom til Stykket var han naturligvis i Virkeligheden slet ikke Soldat, egnede sig maaske slet ikke til at være det!

Men saa skød han de Tanker til Side: han vilde og maatte og skulde finde et Middel til at slippe bort.

Hvad skulde han gøre?

Kunde han faa stukket Ild paa Templet? — Men saa huskede han paa at hans Tændstikker var tagne fra ham — de havde bidraget deres Del til, at Auditøren havde været sikker paa at han var en Spion. «En manchursk Bonde, med Tændstikker i Lommen — Sludder!» havde han sagt.

«O — Anjanka, du mit Hjærtes hvide Fugl; du som sejler over mine Tankers Flod — —» nynnede Soldaten derude; hans Trin fik Gulvet til at dirre.

Bentai var, et Øjeblik, paa Nippet til at opgive det hele. Hvordan i Alverden skulde det kunne lykkes ham at slippe ud — bundet som han var.

Der lød et kort, dumpt Stød — uden at tænke over det vidste Bentai, at det var Skildvagten der lod sit Gevær glide mod Gulvet. Straks efter lød en mumlende Lyd — Soldaten bad. «Hellige Jomfru» — hørte Bentai. Der gik en Idé gennem hans Hjærne.

«Skildvagt!» — hviskede han.

Den mumlende Lyd holdt op. Men der blev ikke svaret.

«Skildvagt!» — hviskede Bentai igen, lidt højere end før. Hans Hjærne ligesom pulsede imod hans Pande og Nakke, af Spænding og Vilje.

I Dørens lille Glughul saa' han Soldatens Ansigt lyse vagt.

«Hold Mund derinde!» — sagde han og prøvede paa at se igennem Mørket.

Bentai stønnede sagte, men saadan at Soldaten maatte kunne skelne det.

«Kristne Broder!» — hviskede han, og tav lidt, for at lade sit Raabs Uventethed virke; det gik som Naale igennem ham af Fryd, da han kunde forstaa at Ordet havde grebet ind i den anden — «du der har samme Tro som jeg. Hjælp mig til at bede. Om to Timer skal jeg dø. Vil du derfor lade min Sjæl lide evigt?»

Soldatens Ansigt forsvandt et Øjeblik. Bentais Hjærte ligesom vred sig af Angst. Saa kom det blege Ansigt igen —:

«Du lyver, din Hund!»

Hastigt sagde Bentai Troesbekendelsen frem. Han stønnede højere end før —:

«Min Sjæl. Min Sjæls Frelse. Aa, Broder. Husk paa at du køber din egen Sjæl fri ved at frelse min!»

Endnu et Sekund tøvede den anden. Saa hørte Bentai ham trække Træbolten ud af Krampen.

«Hvad vil du da?» — spurgte Skildvagten og havde endnu ikke aabnet Døren.

«Bare hjælp mig at ligge paa Knæ! Saa jeg kan bede!» Bentai kunde selv høre hvor hans Stemme dirrede.

Soldaten kom ind og famlede sig frem. Saa bøjede han sig ned over Fangen og greb, varsomt, rundt om hans Liv med begge Arme. Bentais Hovede gled ind over den andens Skulder; han gjorde sig slap og tung.

«Ligger du nu rigtig?» — spurgte Manden og laa helt bøjet over ham.

I samme Nu satte Fyrst Bentai sine Tænder i hans Strube. Han knugede Øjnene i og følte, svimmel af Rædsel, Blodet strømme ned i sin Mund og Hals. En glidende og fad Smag gik igennem ham. Endnu fastere vred han Tænderne sammen. Skildvagten gav et ganske svagt, rallende Gisp fra sig; hans Arme famlede, hensigtsløst, paa Ryggen af Bentai. Blodet stod af hans Hals i en tyk Straale, og Fushimo mærkede at den ramte hans Øre. Det var som hastige, bløde Stød af en varm Finger.

Igen knugede han Tænderne i — han følte hvordan hans Læber blev pressede flade imod den haarede Hals; han mærkede at der maatte være et Arr paa den højre Side. Der gik en Rystelse af Rædsel og Afsky og Væmmelse igennem ham.

Saa slap han, og den anden faldt tilbage, tungt, død.

Bentai lyttede et Øjeblik.

Paa Albuer og Knæ naaede han ud af Aflukket, og fandt sig frem til det Sted hvor Skildvagten havde stillet sit Gevær med den opplantede Baionet. Med et Stød af sin Nakke væltede han Geværet omkuld og begyndte at slibe Baandene om sine Haandled imod Skarpen. Gang paa Gang gled det grovslebne Staal af paa Tovet, og han følte den underlige syngende Lyd naar det var Knoglen i hans Tommelfinger som Skarpen gik imod. Fem Minutter efter var han fri. Hastigt klædte han sig i den dødes Tøj og listede ud af Templet. —

Bataillonen var ved at formere sig til Marchkolonne da Bentai naaede tilbage. Et Par Gange, undervejs, havde hans Ben svinglet under ham og han havde maattet hvile nogle Minutter. Han følte sig underligt tom i Hovedet.

Oberstløjtnanten bøjede sig ned fra Hesten.

«Naa!» — sagde han og smilede glad ved at høre Løjtnantens Stemme. Saa gav det et Ryk i ham, da han saa' hans Ansigt, hvor

der var Blod i Skorper om Hage og Mund og Næse.

Bentai afgav Melding om alt hvad der var sket.

Oberstløjtnantens Ansigt var gulgraat.

«Ja!» — sagde han saa, tilsidst, langsomt, og stirrede stift paa sin Hests Hals der lyste som Silke — «De har handlet som en overordentlig energisk Officer, Løjtnant.

Jeg takker Dem!» Han vilde ride frem, men da skete det at Løjtnanten strakte sin Haand, hvor Blodet sad baade i stivnede Kager og i friske Striber, op og greb fat i Chefens Tømmer.

«Vent lidt!» — sagde han og saa' op, fast, i Hatuses Øjne der var blevne smaa af Undren over dette — «Der er en Ting endnu!» Han stoppede op.

«Hvad er dét?» — spurgte Hatuse og saa' ham langt ind i hans Øjne.

Bentai talte ganske roligt og halvhøjt; hans Stemme var saadan, at det var ham der i dette Øjeblik befalede over Chefen —:

«Jeg beder Oberstløjtnanten om at give mig min Afsked som Officer!»

Hatuse greb ham i Skulderen —:

«Men Mand dog — —!» — sagde han,

men hans Stemme tog tøvende paa Ordene — «hvad tænker De paa?

Hvorfor?

Og desuden kan jeg jo ikke afskedige en Officer!»

Bentai slap sit Tag i hans Tøjle.

«Saa maa jeg selv tage min Afsked!» — sagde han og saa' op; hans Ansigt var fuldkommen roligt. Om Læberne der var stive og ubevægelige af Blod, var der en Trækning der lignede et Smil.

Oberstløjtnanten bøjede sig ned igen —:

«Hvorfor?» — spurgte han — «De der har handlet saa — — dygtigt og energisk som nogen, Fyrst Fushimo?» Og han betonede Ordet Fyrste ganske svagt.

«Dèn Mand!» — sagde Bentai og pegede med Nakken, og der kom igen denne Følelse af Væmmelse og Kvalme over ham, som derude, i det lille Aflukke — «han vilde hjælpe mig. Forstaar De. Han hjalp mig — skønt det kunde skaffe ham en Straf. Og saa — —

Forstaar De ikke: det var et — — det var —

En Morder kan ikke være Officer!

Kejseren kan ikke have en Morder mellem sine Officerer!»

Oberstløjtnantens Ansigt var ikke helt saa

roligt som Bentais. Han løftede Hovedet langsomt og saa' frem, et Øjeblik. Det var allerede lys Dag. Kompagnierne laa ned, paa Knæ, i Marchformationen. Geværhætterne lyste gult. Af og til smækkede en Laas, naar en af Folkene legede med sit Gevær. Officererne gik frem og tilbage inde i Kolonnen. Eller de stod, to og to, lidt ude til Siden og smaasnakkede med hinanden. Nu og da var der een af dem der drejede Hovedet tilbage og saa' henimod Chefen, der talte saa længe med Løjtnant Bentai.

Saa strakte Hatuse sin Haand ud og tog, fast, rundt om Fyrst Fushimos unge Fingre —:

«De har Ret, Løjtnant!» — sagde han, langsomt, og stille — «Men husk, at gennem Aartusinder vil Japan mindes Deres Navn med Ære!

Gaa.

Jeg giver Dem Ret til at handle!»

Hatuse satte Sporerne i sin Hest og red frem.

Men inde i Buskadset ved den lille Flod stod Løjtnant, Fyrst Bentai Fushimo et Øjeblik stille, og følte sine nitten Aars Styrke gaa igennem sine Aarer. Han smilede ganske langsomt, næsten lidt dovent — saadan som

den der, efter lange Strabadser, véd at nu kommer Hvilen. Saa gik han ned i Bækkelejet der var mere end halvt udtørret, og gav sig til at vaske sit Ansigt med sit Lommetørklæde. — Hænderne kunde det ikke nytte noget med, tænkte han, de blødte endnu.

Saa var han færdig og vendte sig om for at gaa op, igen, under Træerne. Lidt tilhøjre stod der en Dusk af de hvide, tykbladede Blomster som Hatuse havde siddet med, i Gaar Aftes. Bentai smilede genkendende og bøjede sig ned og plukkede en af dem.

Ja, tænkte han, imens, der var jo kun den ene Vej til at bevise, baade sig selv og sin Far og sine Kammerater, og den dræbte Russers Sjæl, kun det ene Middel til at bevise dem at det var ikke for at frelse sit eget Liv, at han havde myrdet paa den fejge og lumske Maade.

Nej, der var virkelig ikke andre Veje!

Uvilkaarligt førte han Blomsten op imod sit Ansigt og sugede den tunge Duft til sig, saa satte han Stænglen ind i et Knaphul i Uniformen — i den russiske Soldats Uniform som han bar endnu.

Han satte sig ned, under et af de krogede Træer, og lænede sin Ryg imod det.

Kun det ene Middel! tænkte han og saa' alvorlig ud, et Øjeblik.

Saa løftede han sin Haand og skød sig gennem Hjærtet.

Skuddet ramte den grønne Stængel, lige nedenunder Kronen, og derved kom den hvide, tykbladede, duftende Blomst til at sidde — som en Orden, eller som et Sølvlaag — og lukkede over den Vej som Kuglen havde gaaet.

RIUGÉ'S HÆNGEKØJE

Menig Riugé havde bøjet Overkroppen, saa den laa ganske vandret. Hans brede og svære Hage var længst fremme, og han løb, i halvbøjede Knæ, med Geværet i højre Haand, hastigt af Sted over den lille Lysning i Skoven, henimod de tætte Buske der dannede Udkanten.

Ved hans venstre Side løb hans Skygge, der saa' ud som var det en Ræv, hvor Geværkolben gav den tykke Hale.

Korporal Kinza var tyve Skridt bagved. Han løb i samme Stilling som Broderen og hørte de hurtige Smaaknæk af sit eget og af hans Løb over de visne Blade og Kviste.

Riugé var naaet over Lysningen. Han løftede Geværet lodret frem foran sig, og brugte det som en Ægg til at bryde ind igennem de filtrede Grene. Han kunde se den flade Mark lige paa den anden Side, blot nogle Skridt fremme.

Korporalen var fulgt efter. Han blev

staaende indenfor Buskene og kunde se ud, igennem den Vej som Broderen havde banet. Bladene hvislede som hastigt Vand. Saa hørte Kinza en Raslen, og der blev stille, et Sekund. Han løftede Hovedet, med et Ryk, og lyttede. Han stod bøjet fremover, hans Hænder sad som en gul Skruestik om Geværet, hans Øjne og Øren spændte sig, med en Følelse som gik der strammende Snore ud til dem, fra et Sted midt inde i Panden.

Saa hørte han Broderens Stemme — der var noget underligt, fremmed over den, noget der ligesom gjorde Spring, eller vred sig —:

«Kinza. Løb tilbage. Til Delingen. De kan ikke komme frem her!»

Korporalen satte sit Gevær foran sig og trængte et Par Skridt ind i Buskadset.

«Hvad er der?» — spurgte han og gjorde sin Hals lang, for at spejde frem imellem Kvistene, efter Broderen der ikke var til at se. Det gav sig pludselig til at dunke inden i ham: hvad var der paa Færde. Hvor var Riugé henne?

Han skød sig frem igennem endnu et Par Buske, hvor Bladene gik som kolde Fingre over hans Ansigt, og saa blev han staaende igen og stirrede ud. Nedenfor en skarp Stribe

i den nubrede Hud paa hans Hals, var der en varm, gul, blød Farve.

«Løb tilbage. Skynd dig!» — sagde Riugé. Og Kinza syntes, med eet, at det var ligesom en Kniv der delte hans Ord ind i disse ganske korte Sætninger. Han bøjede en Kvist tilside og fik det halve af sit Ansigt udenfor Bladene; det gav et Ryk i ham: to tre Skridt fremme, lige udenfor Buskene der begrænsede Skoven, saa' han Broderens Hovede ligge, som paa et Fad, op over de visne Blade paa Jorden.

«Hvad er der?» — sagde han halvhøjt og følte, for første Gang i sit Liv, at Riugé var født af de samme to Mennesker som han selv. Han bøjede Overkroppen frem af Buskadset og talte sagte — for de russiske Skyttegrave var ikke tohundrede Meter borte, oppe paa Skrænten af det lille Højdedrag fremme foran Skoven — «Hvad er der i Vejen?» — hviskede han.

I det samme forstod han det: Russerne havde gravet Huller, her lige udenfor Skovkanten, hvor Angriberne selvfølgelig vilde søge frem. Aabningen havde de dækket med Blade og Kviste. Riugé var faldet i et af dem.

Kinza saa' sig tilbage og lyttede. Der var ikke en Lyd inde fra Skoven: Delingen var altsaa langt borte endnu. Der var altsaa Tid.

Han kastede Geværet fra sig og krøb frem paa Hænder og Fødder — en god Alen borte fra Broderens Hovede.

«Ræk mig dine Hænder!» — sagde han hastigt — «kom. Saa kan jeg jo hale dig op!»

Men saa var han kommet saa langt frem at han kunde se Broderens Ansigt, hvor der var bleven brede og ligesom hovne, røde Pletter paa de store og skarpe Kindben, og hvor den lange Munds tykke Læber havde faaet Form af S'er. Og han huskede, med eet, at Russerne plejede at overspænde disse Huller som de gravede, med hele Hvirvler af Pigtraad der blev fæstet til stærke Pløkke i Gravens Bund og Sider.

Riugé havde lukket Øjnene —:

«Løb tilbage!» — sagde han og hans Stemme var saa tyk, som var den en ulden Strøm der gik gennem hans Hals. Han vidste næsten ikke selv, hvorfor han var saa ivrig efter at faa Kammeraterne standset, i Stedet for at faa Kinza til at hjælpe ham op — «Stands dem. Lad dem gaa udenom Skoven. Det tager for lang Tid med mig!»

Kinza rejste sig halvt op, saa at han laa paa Knæene. Han tog fat om sit Gevær der laa lidt ud til Siden. Og tænkte paa, at selvfølgelig var dette Hul ikke det eneste, Russerne

havde gravet. Der maatte være flere. Hele Rækker. Delingen vilde aldrig kunne slippe frem her. Og det vilde tage mere end et Kvarter at hjælpe Riugé op!

«Jamen —» — sagde han, ganske svagt, og følte, igen, for anden Gang, at Riugé var jo hans Broder. Hans ældste Broder. Hans Ven og hans Herre.

Men Riugé løftede de tykke Laag, og hans Stemme var enten gnaven eller saa træt —:

«Stik nu af!

Bagefter kan du jo komme tilbage — —» Og hans Øjne lukkede sig igen, som skar Solen ham i dem, og der løb, paany, de voldsomme, forfærdelige Trækninger over hans Ansigt. Den brede Hage ligesom søgte at dreje sig op mod højre.

Bladene raslede, derinde i Skoven, og Kinza satte i et Spring tilbage gennem Buskene.

«Jeg kommer straks!» — raabte han til Broderen og var allerede langt borte. —

Riugé havde den højre Haand ovenfor Pigtraaden. Han klemte fast om Geværet. Fingrene var blevne ganske gulblege. Pegefingeren aabnede og lukkede sig, hele Tiden.

Han bed Tænderne sammen og vilde tænke paa noget andet end de Pigge. Det var egentlig dumt, at han ikke hellere havde ladet Kinza

hjælpe ham op. Det var godt dumt. Hvorfor havde han i Grunden gjort dette her? Hvorfra var den Idé røget op i ham, straks da han mærkede Jorden give efter, og følte de skarpe Spidser?

Der gik en Traad lige foran hans Hals, omtrent ved Struben. Ved hvert Aandedrag sad den i. Han prøvede at løfte Hovedet en Smule, for at faa Huden fri af de borende Pigge. Men saa mærkede han først den anden Traad — bag Nakken — den der havde løsnet et Stykke af Huden, saa det hang, vippende, med de sorte og stride Haar, som Snippen af en Pelshue.

Kinza kom jo snart igen, tænkte han og blev ved at gentage Tanken, for at tvinge sig til at glemme den Traad som han red over, hængende paa den med næsten hele sin Vægt. Nu og da maatte han knytte den venstre Haand fast rundt om Piggene paa den Traad der førte igennem Haandens Huling, og han prøvede paa at lette sin Vægt en Smule, ved at stramme Armen et Øjeblik.

Det var som løb der underligt glødende, langsomme Save op igennem hans Underliv, fra Spidserne der var gaaet gennem Tøjet.

Den højre Haand gav sig til at famle om Geværlaasen.

Bare han dog kunde komme til at skyde derover og sende dem en Tak for dette her. For denne her Hængekøje de havde lavet til ham. Et nederdrægtigt Uheld ogsaa, at han netop var kommen i Forspidsen idag igen. Det var den forbandede Løjtnant der ikke kunde døje ham. Og altid satte ham til det allerværste Arbejde. Forspids! — ja, han var evig og altid Forspids!

«Nu har De jo faaet en viss Øvelse!» — sagde Løjtnant Hirai, og daskede med Handskerne — «værsgod 294 — frem med Dem!»

Naar bare han kunde faa den Traad bort, dèr ved Benene!

Hans Hovede gled fremover et Øjeblik. De tykke Læber var blevne som røde, porøse Poser hvor Blodet var ved at sile ud. Saa gav det et Ryk i ham: han hørte, langt borte fra, at der kom en ganske sagte, ligesom tudende Lyd. I et Sekund gik der en hastig og varm Glæde igennem ham:

Var her nogen?

Var der en anden der ogsaa var faldet i eet af disse fordømte Huller?

Er her nogen?

Men saa var Lyden borte. Og han søgte igen, som før, at tvinge sine Tanker til at slide sig løs fra disse Traade der, igennem

hans Kød, ligesom havde ramt ogsaa hans Tænkeevne.

Bare Kinza kom snart igen. Nu maatte han da have naaet Delingen. Hvad vilde Kammeraterne sige? Tænkte de mon paa at han hang her og ventede? Hvad vilde Løjtnant Hirai sige?

Riugé fortrød, et Sekund, for Alvor, at han havde ladet Broderen løbe tilbage: det var egentlig to Gange dumt. For det første for hans egen Skyld. Og for det andet —: Løjtnant Hirai vilde have haft morderlig godt af den Omgang. Skønt, en rask Soldat det var han nu. Javel, men netop derfor! Det var sku ingen Kunst at være en rask Soldat, naar man ogsaa forlangte at andre skulde være det!

Naa, det var nu alligevel godt, det altsammen, som det var: for nu kunde de da ogsaa hævne ham tilgavns paa de Slyngler derovre, der lavede den Slags til at fange Folk i!

Hans Tanker gled fra hinanden. Det var som om Smerten der nede fra skar sig Vej — aa-aa, aa-aa, hvor det gik langsomt og skarpt og besk — Vej op igennem hele Kroppen og ind i Hovedet, ind imellem det han vilde tænke paa. Der sad bare som eet

stort, blankt, skinnende, væmmelig skarpt og hedt Staalblad, som en Økseklinge, midt ind igennem hans Hjærne. Solen skinnede paa det, og fik hele hans Hovede til at værke som laa det ved en Ild. Eller som stod han og stirrede, med Øjne der var uden Laag, op i Middagssolen.

Bare han kunde tænke. Tænke paa et eller andet.

Ja. Hirai, den Slubbert. Altid satte han ham til det aller . . . Traaden. Solen. Den venstre Haand. Øksebladet. Aa-aa, var her nogen? Hvem dèr? Feltraab? Hvem tuder? Aa, lille Kinza, husk paa at du er min Broder. Ja — her, jeg rider over den. Skynd Jer nu. Husk paa, at jeg har sparet Jer andre for dette her. Skidt med, hvorfor — det ved jeg jo heller ikke selv. Men husk det nu. Ja — her! Og saa min Haand, venstre Haand, den Haand, den venstre Haand. Og Øksen, husk den. Tag den bort. Man bliver saa tung af den. Og husk: tænk dig at have en Økse, balancerende, paa Æggen, oppe i Hovedet —: om man bare rokker, en Smule, saa gælder det Livet! — —

Der var ingen ved Kompagniet der vidste at Korporal Kinza var Broder til menig Riugé

— Omstændighederne havde krævet den Forsigtighedsregel af Riugé, at han antog et andet Familienavn.

«For m i n Skyld spiller det ingen Rolle!» — sagde Kinza, da han og Broderen meldte sig frivilligt ved Hæren, da Krigen begyndte — «kald du dig hvad du vil!»

Og Riugé ligesom krængede sit hæslige Ansigt, hvor de tykke Læber laa, som to blødende Mærker af Piskeslag, tværs over det brede Ansigt. Hans ganske smaa Øjne, hvor Laagene gik lige ned fra Panden, blinkede hastigt op til Broderen —:

«Tak!» — sagde han og grinede — «behold du dine Raad hos dig selv!» —

Riugé var begyndt som Kurmaia-san. Naturligvis havde den yngre Broder — Kinza, der var Lakerer og havde en ganske dejlig lille Forretning med de allerfineste Sager — han havde naturligvis maattet købe Vognen til ham. Og i et Par Maaneder havde Riugé haft det rigtig rart. Hver Dag holdt han, magelig hængende imellem de to buede Kørestænger paa sin Kurmaia, henne foran Jærnbanestationen i Tokio. Han sludrede med Kammeraterne og tog det ikke ilde op at de snuppede en Kunde bort lige for Næsen af ham, en Gang imellem.

Det var ligegodt bekvemmere at staa stille end at løbe. Og han hittede paa at lade sine Kammerater udrede en lille Drikkeskilling, hver Gang de fik Lov til at tage en Kunde fra ham.

Paa den Maade klarede han sig stolt, og rørte sig ikke ud af Flekken, lige fra den tidlige Morgen og til ud paa Aftenen, naar Skyggerne fra Jærnbanestationen var krøbet saa langt bort fra Pladsen, at man skulde tro de var paa Vej Jorden rundt, for at komme igen, paa den anden Side, i Morgen tidlig.

Tilsidst gik det op for ham, at det var dog i Grunden kæmpemæssig dumt overhovedet, at ville slide sig op ved at ligge dèr med den Vogn. Fortjenesten var jo langt fra Umagen værd! Saa solgte han sin Kurmaia, og holdt sig et Par glade Dage for de Penge han fik for den.

Han dinglede med Danseskridt om i de smalle Gader, nede dèr hvor Pigerne holdt til. Han knipsede skoggerleende op i Ansigtet paa dem, mens de morede sig over hans Skygge, der lignede en Ræv som var bleven klemt flad under en Sten og hældt over med Støv, bagefter. Og han drev om, Time efter Time, om Natten, og lyttede efter hvad Udraaberne fortalte om hver enkelt Piges særlige Fortrin

— indtil han slet ikke vidste hvem af dem allesammen han skulde unde sit Besøg. Og saa endte det med at han drak sine Penge op i Stedet for. Saa blev han da heller ikke snydt for noget af Fornøjelsen! —

Dagen efter at de sidste Penge var gaaet, meldte han sig henne hos Kammeraterne, og sagde at nu havde han været syg i to Dage af et meget daarligt Ben. Nu maatte de virkelig hjælpe ham — saadan som Skik og Brug fordrede. Han lavede et kort Ben og et langt Ben, naar han skulde gaa — for at demonstrere Sygdommens Hærgninger.

Et Par af Kammeraterne vidste paa hvad Maade det var, at han havde været syg — og de begyndte at ville nævne den Sag.

Osatu strakte en lang og beskidt Pegefinger ud, og aabnede sit store Gab —:

«Saa du har været syg, min Liljekonval!» — sagde han. Men Riugé krængede de røde Læber, saa de laa som svære Snorebesætninger om hans Munds Dyb, og han skottede, med en nobelt diskret Hentydning, ned til sine knyttede Næver der var som et Par Tærninger at se til. Og derved havde han naturligvis vundet Spillet: der var ingen der brød sig om at tælle de Øjne, som de Næver kunde slaa.

Saa gik Riugé nogle Maaneder og var Rekonvalescent. Otte Kammerater skød sammen, til ham, hver Aften, af deres Indtægt. Og ingen af dem kunde nægte at der var Velsignelse over deres Offer: for Riugé blev næsten uformelig tyk af alt det han spiste og drak. Haltningen havde han forlængst lagt af: hans Mave kom til at skvulpe saa væmmeligt derved.

Nu og da aflagde han et Besøg hos Broderen.

«Hør!» — sagde han og lagde sig, forsigtigt for ikke at overanstrænge sig, ned paa den bløde Maatte der laa henne i det kølige Hjørne af Værkstedet — «det er nogle skidte Kammerater jeg har. De hjælper mig ikke. Nej — ikke Spor, hjælper de mig.

Baade Aander og Mennesker vil ganske vist hævne mig paa dem. Engang. Før eller senere.

Men dèt kan jeg jo ikke saa godt gaa og vente paa, ikke sandt, forstaar du!?»

Kinza stod og lagde de fine, lakgennemtrængte Hamptrevler, i ganske smalle Bundter, ovenpaa det glatte Træ —:

«Ja!» — sagde han saa og trykkede, med Tommelfingeren, paa Trevlerne for at faa dem faste — «lidt kan jeg jo nok undvære. Men

egentlig havde jeg tænkt mig at samle det, til vi kunde købe en ny Vogn til dig?»

«Aa!» — sagde Riugé og trillede sig om paa Maven; han sugede paa et Bundt af det lakklæbrige Hamp, der gav en sød og bitter Smag, som forøgede Tørsten — «du ved jo, hvordan de snød mig, sidst, med den Vogn —: den var saa tung at køre med!» Og baade han og Broderen vidste, at dette her var en drøj Løgn. Men de lod begge to som om de troede paa den — for paa den Maade undgik man Skænderi i Familien.

Saa fik Riugé sine Penge, og naar han havde sovet et Par Timer i Værkstedet, og saaledes skaffet sig Appetit, lod han Broderens lille Bydreng hente en Kurmaia fra en eller anden fremmed Holdeplads, og saa kørte Riugé ud at spise.

Om Aftenen fandt Kammeraterne ham hensmeltet i Taarer. Han sad og rokkede med Hovedet og talte kun i selvlavede Ordsprog — for han vidste at den Slags fastslaaende Talemaader de virkede saa overbevisende.

«Livet er en Guldfisk!» — sagde han og skelede op for at se Virkningen af sine Ord — «naar man griber om Hovedet paa den, faar man fat i Halen!»

«Hvad er der i Vejen?» — spurgte den tykke

Okusai, der var saa godmodig som Natten er lang ved Vintertid.

«En Mands Glæde er som en hel Kasse Theblade!» — svarede Riugé og hulkede højere end nogensinde — «den bør kunne vare et helt Liv igennem. Men vè den Mand, hvis Broder giver sin Familie at drikke af hans Kasse!»

«Er det din Broder der er er noget galt med?» — spurgte Okusai og lagde sin Haand paa Riugé's Skulder. Han var lige ved at komme til at græde selv, ved at være Vidne til en saadan Hjærtesorg — «Hvad har han gjort dig?»

«Den der taler ondt om sin Broder er som en Ræv uden Hale!» — sagde Riugé og omfavnede Okusais Ben — «Myggene kan stikke ham, uden at han har noget til at jage dem bort med!»

Okusai maatte tørre sine Øjne overfor saa stor en Finfølelse, og saa fik Riugé en ekstra Skilling den Aften.

Efterhaanden havde han gjort alle sine Kammerater ædende gale paa den haardhjærtede Broder — og Broderen var yderlig opbragt paa de nærige Kolleger.

Og paa det Tidspunkt, hvor Riugé for Alvor begyndte at finde sin Fedme generende

og sin Rekonvalescens altfor ensformig — den Dag besluttede begge de vrede Parter at ville gøre et Forsøg paa at tale den anden kraftigt til Rette.

Om Formiddagen var Riugé henne hos Kinza, der lige havde faaet solgt et stort Sæt Bakker og Skaale til en Repræsentant for et evropæisk Handelshus —

«Her er noget til dig!» — sagde Lakereren og stak Broderen en flot Andel af sin Fortjeneste i Haanden — «men jeg synes rigtignok at dine Kammerater — —. Det er dog Skik og Brug at Kolleger hjælper hinanden!»

Riugé rystede tungsindigt paa Hovedet og skottede opmærksomt efter Broderen, der var ved at laase sine Penge inde i sit Skab —:

«Bare du vilde gaa hen og tale med dem i Aften!» — sagde han — «alle Folk kender dig. De har Agtelse for dig. De vil se paa dig som paa en Lilje!»

Og saa blev det aftalt at Kinza vilde begive sig til det smalle Thehus, henne ved Jærnbanestationen, i Aften, for at tale Kammeraterne til Rette.

Et Par Timer senere kom Okusai hjem til Holdepladsen, efter en lang Tur rundt i Byen med et Par Rejsende.

«Tjente du godt?» — spurgte Riugé —

«du der er som en Søn af de syv og fyrretyve Roniner?»

«Jeg har da altid en Smule tilovers til en Kammerat!» — sagde Okusai og lod sig glide ned mellem Vognstængerne, saa han havde Hovedet i Skygge af Vognen — «men jeg synes rigtignok, at din Broder var nærmere til at hjælpe dig!»

Riugé skjulte skamfuldt sit Ansigt —:

«En Kvinde vendte sig om paa Lejet!» — sagde han, halvhøjt og langsomt — «og efter at hun tidligere havde født en Søn hvis Ansigt vendte mod Øst, og hvis Hjærte var af Guld. Saa undfangede hun nu en anden, der saa' mod Nord, og som ingen Nød kunde røre!»

Okusai brummede lidt for at dække over sin Medfølelse med denne Tragedie, som Riugé antydede.

«Bare du vilde tale med ham, i Aften» — sagde den haardt behandlede, tilsidst — «husk paa: Alverden elsker dig. Bare at se dit Ansigt, er som at drikke en Kop The!»

Saa blev det aftalt at Okusai og to andre Kammerater — der boede sammen med ham og Riugé — de tre vilde begive sig til det gyldne Thehus nede ved Havnen, i Aften, for at tale Kinza til Rette.

Ud paa Natten kom begge de to klagende Parter, hver hjem til sin Bolig — gnavne og krænkede over at være blevne holdt for Nar af den anden. Og hjemme havde de den nye Ærgrelse at konstatere at deres Penge var borte.

Men samme Aften havde Riugé, vel forsynet med Mønt, tigget sig til en Plads paa Kinshu Maru der gik til Peking. —

Saa kom de glade Tider under Bokseropstanden. Riugé slog sig sammen med en Skare andre ligesindede og han lærte at elske Krigen —: intet var dejligere end, langsomt og gemytligt og efter eget Forgodtbefindende, at følge i Hælene paa en Hærafdeling og fortsætte dèr hvor dèn havde sluppet.

Det var lykkelige Dage og livlige Nætter — Riugé mente nok at turde sige, at han havde faaet prøvet lidt af hvert i den Tid. Og han syntes at der var noget ædelt i at leve paa Bekostning af Kineserne —: det var patriotisk!

Men ogsaa denne Glæde varede kun kort, altfor kort. Og saa var det at Riugé kom i den fortvivlede Kasus at maatte gøre et eller andet. Og en Aften, hvor han havde nedværdiget sig til at være Fører for en fransk Handelsmand, kom han uforvarende til at

klemme noget haardere end han egentlig havde tænkt sig, rundt om denne Mands Hals, inden han tog Tegnebogen fra ham.

Riugé havde sultet i to Dage da dette skete, og hans første Vandring galdt derfor en Kødgryde hvor han kunde stille sin Sult. Efter at den var ryddet af Vejen meldte Tørsten sig, og da dèn var lige saa grundigt helbredet, var det Venskabstrangen der gav Møde.

«Du er min Broder!» — sagde Riugé og omfavnede en beskidt Kineser der sad ved Siden af ham; inden han gjorde det havde han dog været saa forsigtig at sætte sig ovenpaa Tegnebogen. Han vidste fuldt ud hvad et Favntag kan benyttes til.

En Ugestid igennem var det saa de glade Dage om igen. Riugé og den smudsige Kineser, der forlængst havde mistet sin Haarpisk i en eller anden Straffeanstalt, de to turede Byen rundt paa Kryds og tværs.

En Dag, hvor de ikke havde anden Morskab i Øjeblikket, standsede Kineseren foran en Plakat der var slaaet op paa et Gadehjørne.

«Hvad er det du læser?» — spurgte Riugé der hang ved hans Arm og var lyksaligt beruset.

Kineseren læste op for ham. Først stod der et Par kortfattede Bekendtgørelser og Forordninger. Men saa kom der en Meddelelse fra det franske Konsulat, om at der var udsat en Præmie for den der kunde give Oplysninger angaaende Mordet paa Handelsmanden. Proklamationen endte med at beskrive den stjaalne Tegnebog og dens Papirer.

Kineserens Stemme skiftede Betoning lidt efter lidt. Først havde den været ganske ligegyldig og remsende; midt i Meddelelsen blev den langsom og helt tyk; og saa endte den med at være over al Maade ligeglad. Han knugede blot sin Vens Arm en Smule. Men Riugé skelede op til ham, og saa blev han tungere og tungere at bære paa.

Ud paa Eftermiddagen gav Kineseren sig til at prale med sine Bedrifter fra gamle Dage: Indbrud og Tyverier, og et smaat Par Mord. Riugé vilde naturligvis ikke staa tilbage, og han begyndte at diske op med Historien om den franske Handelsmand. Han fortalte uhyre omstændeligt og indprentende —:

«Egentlig kunde jeg ikke gøre for det!» — sagde han tilsidst og hulkede af Rørelse med sig selv — «det var slet ikke min Skyld. Det var ham selv. Han gik jo, og ligefrem holdt Tegnebogen op i Ansigtet paa mig —

saa godt skjulte han den, hver Gang han havde haft den fremme.

Det skulde han ikke have gjort.

Det var hans egen Skyld, min elskede Ven. Det sværger jeg dig til!»

Og da Kineseren, usigeligt enig med ham, skred til at omfavne ham, saa glemte Riugé, for en eneste Gangs Skyld, al sin medfødte Forsigtighed, og det lykkedes Kineseren at faa fat i Tegnebogen. Han listede sig bort og vilde tømme den for Resten af dens Pengeindhold, men saa opdagede han at den var allerede tom. Dette gjorde dog ikke noget synderligt Skaar i hans stille Glæde: for den Præmie som det franske Konsulat havde udsat var meget rundhaandet. Han gik op til den store Rets-Yamen og begyndte at fortælle om Riugé. Som Bevis fremlagde han Tegnebogen.

Dommeren nikkede et Par Gange, og da Bogen var fremlagt gled der et overordentlig tilfreds Smil over hans Ansigt.

«Er det denne her?» — spurgte han, gennem sin Tolk, og vendte sig om: der sad Riugé og nikkede genkendende, da han først havde undersøgt Bogen paa det nøjeste.

«Ja, jeg tror nok at det er den!» — sagde han — «den fremmede Mand havde den jo oppe, da han betalte mig!

Kineseren maa ogsaa have set den. Jeg havde godt mærket at han sneg sig efter os. Jeg sagde det til den fremmede Mand. Men han lo bare!»

Dommeren lod de to Mænd undersøge —: i den velskjulte Lomme som Kineseren havde i sit inderste Stykke Tøj, laa der endnu en lille Sølvmønt der vidstes at have tilhørt Franskmanden.

Kineseren bøjede sit Hovede og indsaa', at Riugé forstod alligevel bedre end han at benytte et Favntag — og saa nægtede han ikke mere: mod Geniet kæmper enhver forgæves. —

Saa fik Riugé sin Præmie og han var vidunderligt beruset den Dag, hvor han gav Møde paa den lille Plads hvor Kineseren blev henrettet. Da Hugget faldt hulkede han længe over, at det var bleven nødvendigt for ham at skille sig fra den kære Ven. —

Omsider kom saa Rygterne om at der var bleven Krig mellem Japan og Rusland, og Riugé mindedes de skønne Dage han havde oplevet under den forrige Krig. Derfor skyndte han sig at stjæle sig ombord i den første Damper der gik til Tokio. Selve den Tanke, at hans Land vilde vove sig i Lag med Rusland som Kineserne rystede og

bævede for, den imponerede og morede ham. Han foresatte sig at gøre sit til at Rusland, i det mindste økonomisk, skulde komme til at trække det korteste Straa. —

Det var ved Aftenstide at han kom ind i sin Broders Butik. Han omfavnede Kinza, der var i Færd med at lukke Forretningen for længere Tid, og begyndte paa den Tale han havde forberedt —:

«Min Kærlighed til dig!» — sagde han og satte sig til Rette — «er som en Kirsebærblomst. Den folder sig ud, uden at vide hvorfor, og bringer hver den der ser den, til Henrykkelse!» Og efter en kort og energisk Samtale den næste Morgen var det at Riugé meldte sig, sammen med Broderen, som frivillig.

Tilfældet vilde at de kom til samme Kompagni.

Det varede ikke længe førend Kinza var avanceret: han fik sin Korporalsgrad den Nat, hvor en russisk Styrke overfaldt Feltvagten der stod oppe i det lille Pas foran Motienling. Løjtnanten blev stødt ned af Angriberne — han stod ude ved Vedetterne og blev overrasket sammen med dem. Næstkommanderende faldt ved et af de første Skud. Men saa tog menig Kinza Kommandoen over Kam-

materne, og i tyve Minutter kæmpede en Snes Mand mod det fjendtlige Kompagni. Tilsidst var de kun to, tre tilbage. Geværerne var glødende af de mange Skud. Og det begyndte at knibe med Patroner. Deres Arme dirrede af at skyde Hurtigild saa længe, og det var som om Musklerne vilde sprænges ved hver Bevægelse.

Men Pikettet var bleven allarmeret og kom frem i Tide: Russerne fik ikke fat i Passet. —

Riugé var derimod meget skuffet og misfornøjet, lige fra første Færd.

Han havde ikke ventet sig at Krig kunde komme til at tage sig saadan ud. De Idéer der havde foresvævet ham, og som havde faaet ham til at udfolde sin patriotiske Iver, de gik jo nærmest i Retning af at ville straffe Fjenden ved at udplyndre ham og leve voldsom højt paa hans Bekostning.

Et Par Gange havde han ogsaa prøvet, ganske smaat, at muntre sine Kammerater op til at faa det samme Syn paa Krigen som han selv havde. Men det lykkedes ikke rigtig, og hans Ryg var bleven saa øm og veg af de Resultater han havde opnaaet, at han opgav disse Planer — idetmindste foreløbig.

Men de havde jo ikke bidraget til at gøre ham afholdt, hverken af Kammeraterne eller

af Befalingsmændene — og det blev en energisk Tid for ham, den der fulgte paa disse Forsøg. Der var ikke een Dag, hvor Riugé ikke var bleven anvendt — og det tilgavns. Paa en Maaned var han bleven slank som en Majsstængel — bare Hovedet blev ved at være tykt og bredt. Over hele Kroppen havde han Buler og blaa Pletter, fordi han blev brugt til alt muligt.

«Vi maa se om vi kan komme igennem det Krat!» — sagde Løjtnant Hirai og pegede frem, mens han skottede til Riugé der ømmede sig paa Forhaand — «294 — skynd Dem at mase Dem igennem!

Men brug nu Benene!» — føjede han til med en betydningsfuld Stemme. Og Riugé maatte trænge sig tilbunds i Krattet, saa han saa' ud som et Pindsvin af Torne naar han var sluppet igennem.

«Der er vist for dybt!» — sagde Løjtnanten en anden Dag. Han gjorde lang Hals og rokkede med Hovedet, for at kigge ned i Vandet, hvor de sorte Isflager drev om og klingrede mod hinanden —:

«294 — tag og prøv ad.

Hvis De ikke kan bunde, saa gør det jo ingenting!»

Og Riugé maatte til det, skønt han svor

paa, at han aldrig havde kunnet svømme. Kammeraterne var ved at dø af Grin — de knækkede sammen i rette Vinkler og stampede i Jorden — mens 294 stod, rystende af Kulde og med violblaat Ansigt, ovre paa den anden Side, og kastede op af alt det Flodvand han havde faaet i sig.

«Vi maa have Melding til Kompagniet!» — sagde Løjtnanten, en anden Gang. Han laa paa Maven, lige oppe bag Kanten af den Bakke hvor Feltvagten stod — «men det skal være lidt kvikt! — 294, løb ind og meld, at der er en Patrulje paa otte Mand Fodfolk, 200 Meter fremme foran Feltvagten!»

Og Riugé der ikke havde faaet sovet den Nat, men som til Gengæld havde været ude paa tre infame Snigpatruljer, hvor baade Udvej og Hjemvej var gaaet for sig i Løb — Riugé drog Vejret dybt og satte i Luntetrav. Han skar Tænder af Arrigskab, og hans Blikke var som fyldte med Svovl.

«Skynd Dem dog!» — raabte Løjtnanten. Og Riugé skævede tilbage og var nødt til at slaa over i Galop.

Da han kom hjem fra den Tur stod han og dinglede af Træthed, mens han meldte sig tilbage hos Hirai.

«Det er godt!» — sagde Løjtnanten — «saa

ud paa Deres Post. De er paa Modtagelsesposten. De faar Deres Instruktion derude!

Nu trænger De vel ogsaa til lidt Hvile?» — han lo.

Da Riugé kom ud til den Sergent der var Fører for Modtagelsesposten, blev han stillet op paa en stor Stenknold lige tilvenstre for Vejen.

«Hold nu ordentlig Udkig!» — sagde Sergenten tilsidst, og dunkede ham i Ryggen.

Riugé rakte Tunge efter ham og forsøgte at stive sig op. Han havde egentlig troet at han skulde faa Lov til at sove, siden Løjtnanten selv havde sagt at han trængte til Hvile. Men nu opdagede han, at de havde gjort tykt Grin med ham: havde han før løbet for meget — saa skulde han nu komme til at staa mere end han ønskede.

Endnu engang drejede han Hovedet; dennegang for at vise sin Løjtnant det samme Ærbødighedstegn som Sergenten havde faaet. Men,

«Drej De bare Hovedet den rigtige Vej!» — raabte Underofficeren op til ham, og han maatte skynde sig at se ud i den Retning hvor Fjenden stod.

Der gik en lille Timestid, og den rare, svale Vind tørrede hurtigt den rige Sved som

Løbet havde fremkaldt. Han fik en Følelse af at være omgivet med en Glaskasse, hvor der var en kunstig og rigelig Træk i. Fødderne sved af Hudløshed og Ømhed. Han prøvede paa at staa skiftevis paa een ad Gangen. Men det gjorde bare mere ondt at have hele sin Vægt paa en enkelt Fod.

Hans Hænder var som anbragt inde i et Baal: Frosten sved og bed og brændte og kløede i dem. Ørene, syntes han at han havde tabt for længe siden. Og fra Næsen skød der sig en lille Isbane ned til Munden.

Han blev efterhaanden lidt uklar oppe i Hovedet — og vaagnede, med eet, ved et nederdrægtigt Stød der værkede gennem alle hans Lemmer. Han var falden ned fra sin Observationspost — et Fald der vilde have knækket de fleste Nakker. Men han var sluppen med at vride sin højre Arm af Led.

Trods den Rystelse han havde faaet sig, havde han Aandsnærværelse nok til øjeblikkelig at slaa Mønt af den daarlige Arm.

«Ala-la! Ala-la!» — hylede han — «min Arm er brækket!»

Sergenten satte lynsnart en knyttet Næve i hans Ansigt —:

«Kan du holde din Mund i! At skrige naar han er paa Forpost!»

Og et Øjeblik efter var der fire Mand der greb fat i ham, og paa godt og vel et Kvarter var Armen halet i Led igen — for det kan ikke nægtes at Kammeraterne benyttede Lejligheden, til at varme sig en Smule ved dette fornøjelige Ekstraarbejde.

«Værsgod!» — sagde Sergenten saa og knaldede Riugé's Gevær ind i Brystet paa ham — «her er Deres Gevær. Som jeg har været saa venlig at samle op til Dem. Og saa op paa Deres Post igen. Og det lidt kvikt!»

Saa stod Riugé igen deroppe. Han smaagræd af Arrigskab og Mishandling — indtil han syntes at Taarerne frøs, helt ind i Hovedet paa ham, saa de laa, som to lange, stive, stikkende Pinde, lige ind til Bagsiden af Øjnene. Han prøvede paa at knække dem ved at blinke og grimassere — men sove igen, det vogtede han sig for at komme til. —

Da Krigen havde varet et halvt Aarstid, saa var der egentlig ikke dèn nederdrægtige Stroppetur til, uden at Riugé var bleven en Mester i den. Og Krigerhaandværket begyndte at falde ham ret let.

Kammeraterne var saa smaat i Færd med at glemme de kedelige Historier fra Felttogets første Dage, og ogsaa Løjtnant Hirai smilede

engang imellem helt venligt, imens han blev ved at sætte Riugé til det allerværste.

Og nu laa 294 altsaa og ventede, nede i sin Hængekøje som Russerne havde lavet til ham, ventede paa at Korporal Kinza, hans Broder, skulde komme tilbage og hjælpe ham op. — —

Delingen var kun naaet et ganske kort Stykke ind i den lille Lund, da Korporal Kinza kom løbende tilbage. Han trak Mundingen ind til Skulderen, saa at Geværet stod lodret ved hans højre Side.

«Forspidsen melder at der er Ulvegrave med Pigtraad, ved den forreste Udkant af Skoven!» — sagde han, i en hæs og forpustet Tone hvor der laa baade Vægten af hans Melding og af Tankerne paa Broderen.

«Omkring!» — kommanderede Hirai, og straks efter var Delingen ude af Lunden igen. Han satte sig i Spidsen for Mandskabet, og de begyndte at løbe langs den bageste Skovkant for at naa uden om.

«Hvor er 294?» — spurgte han, hastigt, imens. Han svingede sin Sabel — «Fremad, Folk — bedre fremad!»

Der begyndte at falde Skud, langt ude tilvenstre for Skoven, dèr hvor hans Kompagni

skulde gaa imod Fronten af den russiske Stilling. Chefen havde udsendt Løjtnant Hirai og hans Deling for at de skulde naa ind paa Siden af den russiske Skyttegravs venstre Endepunkt.

Nu havde Kompagniet altsaa begyndt sin Del af Angrebet. Det galdt om at Hirai kom frem i en Fart.

«Fremad! fremad!» — raabte han igen, mens Geværskuddene lød som Slag paa en fjærn Ambolt, hurtigere og hurtigere — stærkere eller svagere efter Afstanden, som var der flere Hamre — store og smaa — der faldt ind imellem hinanden med deres Slag.

Der var hastige Glimt fra Solskæret paa de blanke Geværløb i Delingen — det var som kunde de ivrige Geværer daarligt vente med at skyde, indtil de kom i Stilling.

«Hvor er 294?» — raabte Løjtnanten igen, til Korporal Kinza, der blev ved at løbe efter ham, stadig klemmende Geværet i den reglementerede, lodrette Stilling, og uden at kunne faa Tid til at svare.

Delingen var næsten naaet frem til Hjørnet af Skoven.

Mandskabets Fodtrin lød som en hastig Lusken, over den haardfrosne, ujævne Jord. Kogekarrene bag paa Tornystrene raslede

svagt. Nu og da var der en Mand som snublede over Grenene der laa.

«Tillader Herr Løjtnanten!» — fik Kinza sagt; det saa' ud som var der smaa Bølger der løb over hans Læber; Øjenbrynene gik hastigt op og ned — «Min Broder —» han tog sig i at sige dette Ord, skammede sig over denne Tøven, glemte det igen af Angst, og skyndte sig at tale videre — «294 ligger i Hullet de har gravet. Hænger fast. Pigtraadene. Maa jeg — —!»

Hirai standsede, en Hundrededel af et Sekund —:

«Pigtraadene? 294?» — spurgte han og var paany begyndt at løbe, stærkere end før, for at komme frem igen foran Mandskabet.

«Han selv sendte mig. Tilbage. Til Delingen!» — og Korporal Kinza følte det, med eet, som var der en eller anden Muskel der vilde sprænges, derinde, i ham — «blev hængende!» — hørte Løjtnanten.

Delingen var naaet frem.

«Fremad tilhøjre formér — — Kæde!» — raabte Hirai og i samme Nu var Delingen udviklet og var kommet frem om Hjørnet af Skoven. Der lød en hastig Smælden, som af mange Smaasten der kastes paa en Træplade

— : Russerne havde faaet Øje paa Skyttekæden og var begyndt at skyde paa dem.

«Holdt!» — Hirai svang Sablen: den gik som et Solhjul over hans Hovede. Mandskabet kastede sig ned. Hanernes Knæk idet de spændtes, løb som en Ilds Knitren gennem Rækken.

«Skyttekæden foran. Galge ned. Skyd!» — raabte Hirai, og saa drejede han sig, liggende paa Knæ, halvt om imod Kinza hvis Ansigt var bleven gustent og der var, fra hver Mundvig, som en vandfyldt Pose eller Stribe ned til Hagen —

«Løb tilbage!» — skreg han og Skuddene slog hvert Ord — som var det Hammerslag mod Søm — ind i Kinza's Øre — «Hils ham.

— — tapper.

— — godt igen!» Og han vinkede med Haanden og vendte sig igen mod sin Deling.

Kinza's Hjærte blev saa uformelig stort og tykt, syntes han, mens han løb tilbage — pludselig bøjende sig, gørende sig ganske lille under Løbet, af en hastig Frygt for i dette Øjeblik at blive ramt af et Skud. Han drejede om bag Skovhjørnet, for at naa frem, inde imellem Træerne, til Riugé.

Han hørte, mens han løb, nu og da et

Skud gaa fløjtende forbi sig. Af og til lød der et Smæk, inde fra Skoven, naar et Projektil gik i et af Træerne. Eller der kom en lang, ligesom svajende Fløjten, naar Skuddet kun havde strejfet. En Jordklump sprang op foran hans Fødder. En Gren faldt ned lige bag ham.

Riugé slap ikke Geværet. Uden at vide det og uden at tænke det, havde han en Følelse af, at der afhang meget af at hans højre Haand blev ved at knuge om Geværets Laasestykke. Det var bleven fedtet og slimet af en underlig kold Sved, som perlede sig ud af den tykke Hud paa Haandens Underside.

Han hørte Delingen begynde at skyde ude tilhøjre, ved Skovkanten, og et Sekund gled der en hastig, varm, ligesom taknemlig Følelse igennem ham: Ja. Nu skød de. De hævnede ham. Nu vidste de, allesammen, at det var ham der — —

Skuddene faldt tættere og tættere. Først havde det været som en lang, hvidlig Perlerække der gled gennem hans Øre og Hjærne, nu blev det som en fast, uafbrudt Stang.

Han knugede den venstre Haand om dens Traad og strammede Armen — et Sekund

var der næsten ikke en eneste Smerte i hans Legeme.

Saa. Nu maatte Kinza straks være her. Bare et Minut. Bare eet Minut. Ikke engang et Minut mere. 50 Sekunder. 49 Sekunder.

Aa-aa, nu tudede det igen. Hvem var det dog der tudede. Var her en Hund. Eller lød det som en Ræv? Eller —

Nej, ikke et halvt Minut kunde der være igen!

Han prøvede paa at spænde sin Høreevne, der var som overfyldt og kogende, af Skuddene og af Lyde der kom indefra Hovedet.

Var der ikke een der kom derinde i Skoven?

Jo — vist var der Grene der knækkede?

Der kom nogen.

Kinza kom!

Jo — det maatte være Kinza!

Ja — her — her er jeg — her, kom bare — det er bare mig. Traaden. Gudskelov. Ja. Tag mig op. Forsigtig! — —

Saa gik Smerterne igen deres savende Vej — aa-aa, aa-aa, saa langsomt og skarpt og besk — deres Vej op igennem hele hans Legeme og gravede sig, bitterligt langsomt, ind i hans Hjærne.

Hvor blev dog Kinza af?

Hvorfor kom han ikke?

Var han her ikke? —

Han prøvede paa at lukke Øjenlaagene helt op, de tyngede som var de buldne. Det arme, hæsligt og jammerligt fortrukne Ansigt ligesom forsøgte at aabne sig, helt og holdent, for at spejde efter Tegn paa om dog Kinza ikke kom snart. Og igennem hans Hjærne, hvor Smerterne ligesom dansede, dér begyndte der at dukke en pludselig Tvivl op: maaske kom Kinza slet ikke! Maaske brød Kinza sig slet ikke om at fortælle hvordan det hele var gaaet til! Eller Løjtnanten havde ikke givet ham Lov til at gaa herhen igen? Eller Kinza gad ikke? Eller de havde rent glemt ham?

Hans højre Haand begyndte at bevæge sig i Haandleddet. De halvt stivnede Fingre prøvede paa at samle deres Kræfter. Der gled Savl ud af hans aabne Mund og gjorde hans Tuden til en forfærdelig, væmmelig, rædselsfuldt slubrende Rallen.

Nej de havde glemt ham.

De havde glemt ham.

De havde — bare — glemt ham!

— Glemt ham — —

Et Sekund var det, som var der et eller andet der prøvede at rejse sig i ham i Had

og Harme: ja, de havde naturligvis glemt ham. De havde ikke syntes at han havde faaet Stroppeture nok, endnu.

Og den hæslige, afskyelige Slubren gled igen, som forsøgende en Latter, ud af hans Mund der hang, som et skævt Saar, vibrerende, midt i det brede Ansigt, hvor ikke eet Træk var til at kende igen.

Kunde han bare naa at skyde — at vise Russerne derovre, at der var nogen her. Maaske var han saa heldig at et af deres Skud ramte ham.

Og hans højre Haand spændte sig, endnu en Gang, saa de filtrede Sener laa som et sammenvildet Bundt hvide Bændler under den skoldede Hud. Geværets Munding løftede sig en Smule fra Jorden; Skuddet gik af, og det slog hans Arm tilbage saa at dens Fingre flængedes imod Traadenes Pigge. Den bitre Røg fyldte hans Mund med Uld.

Og paany var der et Sekund, hvor hans Længsel efter at faa Svar paa sit Skud, fik ham til at glemme Piggene der borede sig, langsomt, fastere og fastere ind i hans Lemme. Han dirrede over hele Kroppen, ustandseligt, saadan som et nylig dræbt Dyrs Kød kan dirre.

Men der blev ikke svaret derovre fra —

de var optagne nok af at skyde paa Delingen der gik frem imod dem.

Riugé brast i Graad. Saadan som et Barn græder, under Prygl, eller under Frygten for Prygl. En larmende, anklageløs, hikkende Graad der fik hans Bryst til at hæve sig, stødvist, og som borede Spidserne endnu fastere i hans Kød.

Glemt — glemt — glemt — glemt — af dem allesammen. Han raabte Ordet med sin Stemme, der kom til at ligne en lemlæstet Hunds tudende Glam —: glemt — glemt — glemt — —

Kinza var naaet halvvejs ind igennem Skoven. Han vidste, uden at føle det, hvordan hans Fødder, i fortvivlet Hast, førte ham fremad. Riugé, Riugé, sagde det inden i ham.

Saa gav det et underligt Slag i hans Ben, lige ovenover Knæene. Han gjorde ligesom et Spring med samlede Fødder, og faldt til Jorden. Geværet gav en hul Lyd da det stødte mod.

Et Øjeblik blev han liggende, forvirret og uklar, uden at forstaa hvad der var sket. Der var ikke nogensomhelst Smerte i ham. Den mugne og syrlige Jordlugt fyldte hans Næse. Han satte sine Haandflader mod Jor-

den og vilde rejse sig op. Og saa først begreb han hvad der var hændet, og han gav et ganske kort, jamrende Skrig fra sig: Skuddet havde knust begge hans Knæ.

Han slappedes i Armene og følte igen den samme Lugt i sin Næse, saa drejede han sig, langsomt, om paa Ryggen, støttede Hænderne bagud og fik rejst sig op i siddende Stilling. Der var flænget et Par Huller i hans Benklæder, med Blodpletter rundt om; og nogle hvide, faste, ligesom kalkagtige Trevler stak ud fra den ene Side af det venstre Ben. Der kom pludselig en rund Stang af Smerte jagende igennem Saarene, og han hev i Aandedrættet.

Saa huskede han paa Riugé og vilde rejse sig op. Han kunde ikke faa Fødderne til sig. Benene var, som var de slet ikke hans, fra Knæene og nedefter; han kunde slet ikke føle dem. Det var som var der bare to Blylodder der laa over hans Knæ og holdt dem nede.

Et Øjeblik blev han siddende og følte sin Hjærne ligesom lammet og glødet. Hans Øjne videde sig ud og blev underligt store —: hvad skulde han gøre? Riugé?!

Saa skød der en Idé gennem ham og han bøjede sig hastigt bagover igen, indtil han laa paa Ryggen. Med Hænderne fik han sig,

paany, væltet om paa Maven. Saa støttede han begge Haandfladerne imod Jorden, satte først den venstre et lille Stykke frem, saa den højre, og halede Benene efter sig. Det var som hang Knæene fast i Kroge der borede sig ind i Kødet. Han knugede sine Tænder sammen og lod dem skure imod hinanden, saa der gik en Hvinen igennem hans Hjærne og overdøvede Smerterne fra Benene.

Igen satte han den venstre Haand frem, saa den højre, og slæbte Benene med. Og saa den venstre, og den højre, og saa Jærnkrogene igennem Knæene. Venstre, højre, og det var som om Musklerne flængedes løs. Venstre, højre — — og han havde glemt hvad det var han vilde, mens han, uden at ane det, fulgte sin Hjærnes blinde Vilje, og, hulkende og stønnende, slæbte sig frem, venstre, højre, Tomme for Tomme.

Saa hørte han, med eet, et Skud tæt fremme foran sig. Han standsede op. Stadig støttet paa Armene der dirrede af Anstrængelse, med de torneflængede Hænder under sig, med Underlæben hængende som en blegrød Kødlap, stirrede han frem. Og paa eengang huskede han det altsammen.:

Riugé! Ja — Riugé ventede jo paa ham! Hvad skulde han gøre? Han kunde jo ikke

hjælpe ham? Og hvad maatte Riugé tro? Troede han at de havde glemt ham?

Han løftede Hovedet en Smule og saa' at han kun manglede de tætte Buske at komme igennem, saa var han derude.

«Riugé! Riugé!» — raabte han og syntes selv at hans Stemme var saa høj. Og han begyndte igen at vade frem, paa sine Hænder der bevægede sig som klodsede Gaasefødder.

Saa havde han faaet Hovedet frem gennem Buskene. Endnu en Gang gjorde han et Skridt med Hænderne og vilde drage Benene efter sig, men han mærkede, i en vanvittig Smerte, at de stive Grene havde faaet fat i Saarene og vilde ikke give slip.

«Riugé! Riugé!» — kaldte han igen — «Riugé! Riugé!» Hans Stemme ligesom gjorde ondt i hans Hals.

Og Riugé's Hovede der laa — som paa et Fad — oven paa Jorden, Riugé's Hovede drejede sig, langsomt, i smaa bitte Ryk, med Sekunders Mellemrum, om imod ham. Ved hvert Ryk stod der en tynd, rød Straale ud af hans Hals, og Pigtraaden der sad rundt om kom til at ligne en Koralsnor.

Og tilsidst laa de to Brødres halvblinde Blikke i hinandens.

«Jeg troede — glemt — — glemt — —»

Riugé's Stemme hviskede og det klæbrige Spyt gled, med røde Prikker i, over hans Læber.

«Jeg blev saaret. I Benene!» — sagde Kinza, og hans Røst var ganeløs — som en beruset eller døende Mands —:

«Men Hirai sagde selv. At du var tapper. Og havde gjort det godt igen, altsammen. Godt igen, altsammen!»

Saa løftede Riugé, med eet, endnu en Gang sit Ansigt, hvor Sveden løb fra hans Pande; der kom en ganske lille bitte klukkende Lyd fra hans Hals, og rundt om Munden gik der som Snore der vilde lave et Smil. Og ud fra hans venstre Mundvig kom der en Lallen, der skulde være en Gentagelse af det som Hirai havde sagt —:

«Tappy . . .» — sagde Riugé, og igen var der disse Snore der ligesom hejsede i hans Læber, for at løfte dem til et Smil — «Tappy . . . goll igell . . .!»

Saa faldt Riugé's Hovede ned, i tre smaa Ryk, og han var død.

Et Øjeblik endnu laa Korporal Kinza og stirrede hen paa ham; inde i ham hviskede det, Gang paa Gang, at Løjtnant Hirai havde selv sagt det, at Riugé var tapper, og at han havde gjort det altsammen godt igen.

Saa bøjede hans Arme sig, ganske lang-

somt, indtil han laa — med Benene stadig hængende fast oppe i Busken, og Ansigtet ned i det tørre og skarpe Græs. Og med eet kom han til at smile, ganske lidt, og følte ikke at der gik baade Støv og visne Blade ind i hans Næse og Mund —: ja, tænkte han og hans Tanker ligesom døde hen i dette Smil —; ja, Riugé havde jo talt saadan som et Barn taler, naar det er glad: Tappy . . . goll igell . . .

Og dét Smil laa endnu om Kinza's Ansigt, da Kammeraterne fandt ham Dagen efter.

DEN SKØNNE KORPORAL

Korporal Yoshivara traadte af, gjorde sin berømte Omkringvending, som ikke nogen i Hæren kunde gøre ham efter, og gik tilbage til den Udkant af Skov-Lysningen hvor hans Kompagni laa.

«Korporal Yoshivara melder Herr Kaptainen, at jeg har faaet Tilladelse af Regimentet til at gøre Forsøget!» — sagde han og havde sin højre Haands lange og smalle Fingre, hvor Neglene lyste som Perlemoder fattet i Bronce, til Hueskyggen. Hans Overkrop sad, som en stejl og svaj Blomst, op fra den brede og blanke Læderlivrem.

Kompagnichefen havde sin Hue trukket langt ned i Øjnene. Han stod, skrævende, og havde en ganske lille og tynd Cigaret hængende, som var den klistret fast, langt nede paa Underlæben. Skyggen under Bøgetræet gjorde Huden i hans Ansigt fra gul til næsten grøn.

«Det er godt!» sagde han og smilede, uden at Cigaretten flyttede sig, og lod sit Blik glide over Korporalens smalle Ansigt hvor Øjnene var saa store og dybe, og deres Laags Vipper sad som smaa, sorte, buede Emailleskærme helt op til Brynene, der var saa spinkle, som var de kun en Farvestreg, der laa inde under Huden og skinnede blaaligt igennem.

Der gik smaa, pulsende Vibrationer om Korporalens Næseflige og hastige, ganske korte Smil gjorde hans Læbers Rødt saa stærkt imod de hvide Tænder.

«Tillader Herr Kaptainen at jeg gør mig klar?» — spurgte Yoshivara, og igen gik der de hastige Smil over hans Ansigt. Hans højre Haand var bleven staaende ved Huen og strejfede, nu og da, dirrende hans Øre.

Kaptainen lagde sin Haand paa Korporalens Skulder og nikkede.

«Lykke til!» — sagde han og hans Stemme var næsten uforstaaelig, som altid naar det ikke var Kommandoer den skulde give — «Men husk paa, at Kompagniet vil nødig miste en Underofficer som Dem!»

Yoshivaras store Øjne lo, og der løb blaa-violette Skær igennem dem.

«Vel, Herr Kaptain!» — sagde han. Og ligesom før traadte han af og gjorde sin Vending

der, efter et blinkhastigt Ryk i de stærke Skuldre satte ham, med modsat Front, dirrende som en Staalstang, fast i Jorden.

Han gik en halv Snes Skridt ud til Siden og spændte Livremmen af. Kammeraterne skottede til den ganske ubegribeligt korte Rem, hvor den hvide Kant i den ene Ende viste, at Yoshivara havde begaaet den forbudte Gerning at skære et Stykke af Læderets Længde.

Igennem de lavstammede Træer var der lyse Glimt fra Dalstrøget der laa lige foran Skoven. Solen var staaet op allerede for nogle Timer siden; Vandløbet midt nede i Dalen sendte, nu og da, ligesom et blankt Blad op i Skoven. Kompagniet laa, paa samme Sted hvor det havde ligget i den sidste Time — hver Mand paa sin Plads i Skyttekæden.

Det var forbudt at tale, saa der hørtes kun, af og til, en halvhøj Kommando fra en eller anden af Delingsførerne.

Men allesammen i Kompagniet, baade menige og Underofficerer og Officerer, havde de drejet Hovederne og stirrede, ivrige, halvt smilende, bedaarede allesammen, henimod Korporal Yoshivara, der stod nogle Skridt bag Skyttekæden og var i Færd med at klæde sig af.

Han spændte Halsbindet op og kastede

det hen paa en Valmuebusk hvor hans Livrem laa, krummet sammen, som en sælsom, skinnende Lak-Slange der snoede sig op mod de røde Giftblomster.

«Ja!» — sagde den tykke Oversergent Ohashi der førte anden Deling og aldrig kunde ligge fladt ned, for sin Maves Skyld; han pirrede til Sergent Mennai, der laa tæt ved ham — «Kan du begribe det, med hans Tøj.

Det ser jo ud, som om det var nagende nyt. Altid.

Hvad?»

Sergent Mennai havde et Ansigt, hvor de nedtrukne Mundvige syntes at have faaet deres Form af hans ustandselige Trang til at komme med sine ondskabsfulde Smaasætninger, der alligevel aldrig var til at gribe fat paa. Han skelede op til Oversergentens Ansigt, der var som en Kopi af Solen i Bataillonens Fane —:

«Pigebørnene!» — sagde han og skottede videre efter Yoshivara.

Korporalen havde taget sin Vaabenfrakke af, og Officererne smilede og saa' til hinanden: for trods Kompagnibefalingen af forrige Maaned, havde Yoshivara ikke Spor af hverken Linned eller noget som helst andet Undertøj. Den ganske svagt brune Hud laa saa fast og tæt om de brede Skuldre og ned om det

smalle Liv. Brystets to Pletter stod som to ganske smaa og flade Valmuer. Da han løftede den højre Arm og drejede sig halvt om, gled der et broncegyldent Skær, hastigt og varmt, frem over hans Ryg, hvor Huden sitrede mens Musklerne rørte sig.

«Aa, den Skurk!» — sagde Kaptainen til Premierløjtnant Katomo, der gemte sit Smil med sin højre Haand — «og saa staar han her og viser os, lige op i Ansigtet, sin nederdrægtige Ulydighed! — —

Men det bliver ogsaa snart for galt med ham, den — —!» føjede han til, pludseligt, og sendte sin Løjtnant et hvast Øjekast. Men Katomo børstede en lille Klump Støv af sit venstre Bukseknæ og lo halvhøjt.

Han kendte Kaptainens Anfald af Arrigskab imod Yoshivara — de endte altid med Begejstringsord og Lovtaler.

«Og saa hans Pigehistorier!» — sagde Kaptainen og sendte igen Katomo et Par Øjne, der næsten ikke var til at se for bare rynkede Bryn — «alle hans Piger!»

«Ja!» — sagde Premierløjtnanten og kastede Hovedet tilbage og lo igen halvhøjt og klukkende — «Kaptainen kan være ganske sikker paa, at der er nok mere end eet Par

Pigeøjne, der er i Færd med at kigge paa den skønne Korporal, i dette Øjeblik!»

Kaptainen brast i Latter — en skingrende Latter der gjorde ham selv forskrækket ved sin Højrøstethed —

«Ja!» — sagde han og slog Katomo næsten til Jorden med sin knyttede Haand — «Det skulde min Sandten ikke undre mig!

Om han havde gemt et Par Stykker her i Skoven. Fra i Nat!»

Korporalen havde, staaende paa een Fod og bøjet helt sammen, hastigt snørt de lange Støvler op og nu stod han, helt uden Klæder, og rakte sit Legeme en Gang i den hede Sol.

Hans Hud lyste som Guldlak og de ganske smalle Hofter saa' ud, som kunde man spænde helt rundt om dem med sine Hænder.

Saa bøjede han sig ned, i en næsten lad Bevægelse og tog igen sin Livrem op, fra Busken hvor den laa. Han kom til at rive en af Blomsterne af, med det samme, og han tog den op, smilende med sit gaadefulde Smil der altid ligesom drømte kun om Elskov, og stak den knækkede Stængel ind under Livremmen. Den blodfarvede Blomst hang som en Porteépé ned langs hans Bens venstre Side.

Men saa lavede han, paa een Gang, et overmenneskeligt sædeligt og stramt Ansigt

og flyttede, forsigtigt og ostentativt, Blomsten et Stykke. Og han lo, kaadt, som en Dreng.

Mandskabet lo saligt og skottede til Underofficererne.

«Naa! Skynd Dem nu lidt, Korporal!» — sagde Kaptainen og syntes at han burde holde, bare en lille Smule, paa Værdigheden —: for i Virkeligheden hastede det slet ikke stort. «Kom nu af Sted!» — han nikkede.

Yoshivara havde straks samlet Hælene til hinanden og strakt Hænderne ned langs Siden. Solen faldt, helt, over hans Skikkelse og dén stod, rejst og slank, som en Statue af et eller andet sælsomt, næsten hedt Stof. De hvide Tænder sad som en smal, opaliserende Streg midt i Læbernes fugtige røde.

«Vel, Herr Kaptain!» — sagde han — «Javel!»

Han gik nogle Skridt frem og sprang, i et hastigt og let Sæt, ud over Skyttekæden, og løb ind igennem det smalle Bælte Træer, der stod imellem Lysningen og den stejle Skrænt ned til Engen. Og det var som paa en Kommando at hele Kompagniet, baade Soldater og Befalingsmænd, uden et Sekunds Tøven, skubbede sig en halv Snes Alen fremad, saa at de kunde naa at blive ved at følge ham med deres Blik.

I tre—fire lange Spring, der fik det papirhvide Sand til at glide ned ad Skrænten i store, bueformede Poser — som mægtige Rynker i en slap Hud — var han naaet ned til det grønne Engdrag.

Det knagede, pludseligt og voldsomt, ovre fra den anden Bred — som blev store Træaksler drejede langsomt rundt i deres Lejer — og til alle Sider om ham, i Sandet, slog de hvide Smaaskyer op som Røg. Russerne derovre havde set Korporalen og begyndte at skyde paa ham.

Men Yoshivara stoppede op et Øjeblik, og saa' smilende, først op imod den Bred hvor Russerne laa, og saa tilbage imod den hvor Kammeraterne var. Thi, uden at ane nogetsomhelst derom, vidste han, ganske instinktivt og uoverlagt, at selvfølgelig havde Kammeraterne flyttet sig saa at de kunde blive ved at se ham.

Pludselig løftede han begge Armene ud til Siden, bøjede de lange og smalle Fingre lidt bagover, saa at Hænderne stod, krummede bagud, som smaa, vuggende Maanesegle, og han førte sine Fødder i ganske bitte smaa, ligesom stammende Trin. Han gyngede i de slanke Hofter — saadan som Pigerne gjorde det derhjemme, i deres Danse — og lod de

buede Hænder glide, i Bølgers Form, frem og tilbage igennem Luften. Bare et Minut eller to. Og Skuddene begyndte at rykke nærmere ind om ham; det gav lange og saftige Klask naar Projektilerne slog ned i den vaade Engbund; Skuddene faldt hastigere og hastigere efter hinanden. — —

Der var ingen som egentlig vidste om Korporalen virkelig hed Yoshivara, eller ej. Ganske vist havde Oversergenten, den tykke Ohashi, forlængst fortalt at i Kompagniets Bøger stod han faktisk indført som Korporal Fusu Yoshivara. Men det behøvede jo ikke at betyde nogetsomhelst. Og hvem vilde falde paa at have et virkeligt Navn der var det samme som det Kvarter i Tokio? At tænke sig at en Familie skulde hedde nøjagtig ligesom det Kvarter, hvor de offentlige Piger boede?! Næ, det skulde man ikke komme og faa nogen til at tro paa!

Men, ikke for det —: Navnet passede saamænd godt nok paa ham; det var de aliesammen enige om. Der var endogsaa dem der mente, at han ene og alene havde faaet det Navn fordi han, rent ud sagt, levede af sin Skønhed, nede i det Kvarter.

«Ja. De bliver simpelthen tossede. Bare

af at se ham, de Piger!» — sagde Oversergenten og sukkede — «Det gør de!»

Men saa længe Regimentet — inden Krigen brød ud — laa i Garnison i Tokio, i den Tid havde alle Kompagniets Befalingsmænd ogsaa været enige om en anden Ting: nemlig at Korporal Yoshivara var en skidt Soldat.

Javel. Han var saamænd køn nok, og rask nok — altfor rask, og alt, alt for køn, var han. For det var netop den Skønhed der var hans Ulykke. Ikke en eneste af samtlige Regimentets Underofficerer havde en Straffeliste, der var blot halvt, eller blot en Fjerdedel saa lang som Yoshivaras. Næ, men han var aldrig hjemme om Nætterne, nej; og saa mødte han til Morgenparaden og saa' ud som et Lig — ligefrem som et Lig, saa' han ud.

Kaptainen havde vist haft fat i ham de tyve Gange.

«Hør, Korporal Yoshivara!» — sagde Kompagnichefen og rynkede sine Bryn voldsomt, og stod og dunkede Knoerne paa sin højre Haand ned i det gule Kontorbord — «Nu har det jo igen været galt med Dem.

Det er fjerde Gang i de to Maaneder, at De ikke møder til Morgenappellen — —!»

«Det er tredje Gang, Herr Kaptajn. Det

er bare tredje!» — sagde Korporalen og gjorde sine store Øjne saa troskyldige og aabne som en Hests.

Kaptainen blev helt forvirret over sin Fejltagelse, og vidste godt at denne Forvirring inderst inde glædede ham —:

«Naa!» — sagde han og nikkede, betænksomt, et Par Gange — «Naa!» — hans Stemme blev helt kort af bare Lettelse — «ja, dét er jo en anden Sag!

Saa har jeg gjort Dem Uret!»

Men saa syntes han, alligevel, at dette her var dog for nemt sluppet, og han skyndte sig at rynke Brynene igen, saa at der gik et stort, trekantet Net af tykke Rynker op, fra Næseroden, over Panden —

«Men und-er-staa Dem saa ikke til at gentage den Historie!» — sagde han og talte utydeligt som altid — «Det ender jo med en Forskrækkelse, tilsidst!» føjede han til, med en vag Trudsel.

Men af og til blev han jo, trods alt, nødt til enten at indmelde Korporalen til Bataillonchefen naar det var noget mere alvorligt, eller ogsaa selv at diktere ham en eller anden Straf.

«Vil De nu love mig at dette her skal være sidste Gang?» — spurgte han, regel-

mæssigt og haabløst. Han lagde sin Haand formanende paa sin Underofficers Skulder og frydede sig, inderst inde, over den skønne Skikkelse der stod saa rank foran ham, lige uanfægtet baade af Svir med Piger og af mørk Arrest. — «Vil De love mig dét?»

Men Korporalen lod sine rene Øjne hvile i sin Chefs, og det trak op til et lille Smil.

«Vel, Herr Kaptain!» — sagde han, med en Betoning, der var saa udpræget mekanisk, at den absolut ikke kunde forpligte ham til nogetsomhelst.

Og Chefen lod ham gaa, og vidste at det hjalp ikke.

Men det hjalp alligevel, tilsidst. For saa var det at Krigen kom. Og Korporal Yoshivara skiftede Taktik i een Henseende: han var stadigvæk, saa snart der var Lejlighed dertil — i Sne og Kulde, som i Hede og Tørke — ude om Nætterne. Men endnu et Kvarterstid inden Kompagniet skulde stille om Morgenen, var han paa sin Plads; og ikke een holdt sit Mandskab saa flot og vel i Orden som han. —

Yoshivara var ogsaa en stor Musiker — og det gjorde at Folkene hurtigt blev glade ved ham.

De Aftner hvor Forholdene tillod det —

og naar han da ikke var ude paa sin egen private Jagt — saa sad han, timevis, og spillede paa sin Samiseng — spillede, evig og altid denne samme, uglemmelige, tungsindigt og monotont forvildende Melodi, den som Pigerne dansede til, saa tidt, for ham, derhjemme i det grimme Kvarter i Tokio. Den lød som brast der, en efter en, nogle ganske fine, haardt spændte Staaltraade der sad et eller andet Sted inde ved eens Hjærte, sagde Korporalen, og han fik Øjnene duggede af Hjemve efter Husene med de store Glasruder og Jærnstængerne derfor.

Og Menig 94, der havde været Udraaber i saadan et Hus, og havde siddet, med Benene ind under sig, paa Dørtærsklen dèr, og havde lovprist de unge Kvinders Skønhed i Sætninger der varede fra Aften til Morgen. 94, der altid talte saa underligt — syntes de andre — han nikkede med sit altfor store og tunge Hovede, til Korporalens Ord —:

«Ja — akkurat saadan lyder det!» — sagde han — «Eller ogsaa som om man laa hjemme, en Nat hvor der var Maaneskin, og naar de hvide Blomster lugter saa stærkt, og Fars og Mors Sjæle sidder ved eens Hovedpude og prøver, med deres Luftstemmer, paa at hviske til een, at de kommer med saa mange Hilsener!»

— Saa blev 94 flov og ulykkelig og hjærtegreben over sine egne Ord og listede bort og kom til at græde: For han syntes at det var alligevel saa pænt, dét han havde sagt — og saa var det, som om det var en fremmed inden i ham der sagde det. Han kendte først Ordene naar han hørte dem. —

Men Korporalen kunde meget mere end at spille paa Samiseng.

For det var hàm der havde udført den vanvittige og dumdristige Historie med Patronkasserne. Det var gaaet saadan til, at en sen Aften — det var ved Yalufloden — blev Yoshivara sendt ud med en Snigpatrulje paa tre Mand, for at gaa frem mod de russiske Vedetter.

Det lykkedes dem i Mørket at snige sig ind gennem Kæden, forbi et Par Feltvagter og helt ind til et Piket. Paa Maven krøb de fire Mænd langsomt fremad imod Kompagnilygten, der hang midt imellem Geværpyramiderne. Bag dém laa Mandskabet og sov.

En Post gik frem og tilbage; han havde sit Gevær i Armen. Hver Gang han passerede Lygten, drejede han Hovedet ind imod den, for at faa et Øjebliks Tryghed i Lyset.

Korporalen og hans Folk havde mavet sig

frem til det forlængst slukte Kogehul, der var gravet en halvhundrede Alen foran Geværstablerne, og dèr puttede de sig ned i, mens han kiggede efter, om der var et eller andet at gøre.

Saa opdagede han at der stod et Par Kasser, fyldt med Patroner, inde imellem alle Pyramiderne. Naturligvis havde han straks sin Idé, og alle fire stak forsigtigt deres Geværer op af Kogehullet, sigtede efter Patronkasserne, saa godt de kunde i Mørket, og fyrede af.

De blev hurtigt overbeviste om at de havde truffet, for i samme Nu blev der et djævelsk og øredøvende Spektakel, og der blev næsten daglyst, i et Lyns Tid. Begge Kasserne eksploderede. Kuglerne fløjtede og peb og brummede i alle Retninger. Sprængte Hylstre fløj over Hovederne paa de fire Mænd. Geværstablerne ramlede sammen. Pikettets Mandskab foer op, forvildede og bandende, og de saarede skreg.

Men da Fyrværkeriet var forbi, og der med eet blev begsort efter Skæret — og det hele havde ikke varet et Sekund — saa lykkedes det Korporalen og hans Folk at slippe af Sted igen. —

Naa, og det var ogsaa Yoshivara der, en

anden Dag — ogsaa med en Snigpatrulje — naaede frem til en temmelig dyb og bred Slugt. Han lod 73 blive liggende paa denne Side, mens han selv og 72 kravlede ned ad Skrænten og op ad den anden Skraaning. Men lige ovenfor dens Kant mødtes de to, Næse til Næse, med en fem seks Ochotnikis.

Den ene af dem skød han ned, og saa gjorde han omkring og forsvandt ned i Slugten saa rask som et Septemberregnvejr — men en anden af Fjenderne skød 72 til Gengæld. Og da Yoshivara begyndte at kravle op ad Skrænten paa sin Side, for at slippe bort, saa mærkede han at de Fyre skød for godt til at dèn kunde gaa: Eet Skud strejfede hans Skulder og et andet gik igennem Kolben paa hans Gevær.

Saa gav han et forfærdeligt Vræl fra sig og lod sig rulle et Par Omgange ned ad Skraaningen, og dèr blev han liggende, med Næsen lige mod Himlen og en Arm ud til hver Side.

Han skelede over til Fjenden. De holdt op med at skyde da han faldt — men to af dem blev staaende, støttede til deres Geværer, og han forstod at det var ikke deres Mening at fjærne sig foreløbig. Det var aabenbart en Postering han var stødt paa, som havde været

ved at skulle udstille en Post dèr paa Skrænten.

Saa laa Yoshivara død i fire og en halv Time — indtil 73 var naaet hjem og havde fortalt om den fjendtlige Postering, og de fik sendt en større Patrulje ud. Men Korporalen sagde, siden den Dag, at aldrig nogensinde under sin Tjenestetid havde han faaet sig saa lang en Hvile, som mens han laa der paa Skrænten. -- —

«Det er en ren Satan!» — sagde Kaptainen, om Morgenen, til Premierløjtnant Katomo — deres Morgensamtaler endte altid med at de kom til at tale om Yoshivara — «Jeg begriber ikke hvordan han holder til det! Aldrig syg, aldrig træt, aldrig gnaven eller uoplagt! —

Men han er en Perle af en Underofficer, skal jeg sige Dem. Der har De hele Hemmeligheden!» — føjede han til, fortroligt, og som om denne Forklaring ikke alene var fyldestgørende, men ogsaa den eneste fuldgyldige.

«Naar bare ikke de Pigebørn — —» og han var ved at bruse op som altid.

«Aa!» — sagde Premierløjtnanten og smilede — «det er jo heldigvis kun de kønneste af dem han bryder sig om!»

«Ja!» — Kaptainen lo befriet — «ja, det skal De sku Gudskelov have Ret i!

Naa. Og saa gør det jo ogsaa noget, at det er sku Pigerne der render efter hàm — og ikke han efter dem. Det er altsaa mindre strabadserende for ham. Hvad. Ikke sandt!» — sagde Chefen og lo henrykt, som var Yoshivara hans eneste Søn, og de Kvinder der betalte ham deres hele eller halve Ejendom for et Kys, kongelige Prinsesser. — —

Nu, idag ganske tidligt i Morges, var Regimentet bleven formeret til Kamp, med to Batailloner i forreste Linie. Yoshivaras Kompagni laa inde paa Lysningen i den lille Skov der skjulte dem for Russerne, som laa paa Vandløbets højre Bred.

En Adjutant havde været hos Regimentchefen, for en Timestid siden, og havde bragt Ordre om at Styrken skulde holdes fuldstændig skjult endnu, og først gaa frem til Angreb naar Klokken var ni, Morgen. Til den Tid vilde de to andre Regimenter der stod noget sydligere, være naaet frem paa deres Plads, en halv Milsvej østen for Ju-schu-ling.

Regimentchefen kaldte de ældre Officerer sammen og gav dem et kort Direktiv. —

«De maa altsaa lade en Mand undersøge om Vandløbet kan vades over, Kaptain!» —

sagde Obersten, tilsidst, til Yoshivaras Kompagnichef, og lod sin hvide Glacéhandskes Pegefinger glide henover den blaa Linie paa Kortet, der viste Aaens Løb.

«Vel, Herr Oberst!» — sagde Kaptainen og smækkede sine Hæle sammen. Det var en Uvane som han havde, og som altid ærgrede ham og fik ham til at blive kogende hed i Ansigtet, hver Gang han havde glemt at passe paa. —

Yoshivara havde øjeblikkelig meldt sig, da Kaptainen forlangte en frivillig, der vilde snige sig ned i Dalstrøget og afsøge Aaen.

Chefen vilde nødigt til det, da han saa' Korporalen: han vidste at Russerne derovre sov ikke.

«Hvad skal Dé — hvad skal Dé?» — vrængede han og sendte ham et Par brynskjulte Øjne — «Jeg kan meget godt nøjes med en menig!»

Ja — naturligvis havde han været ude igen i Nat — tænkte han, imens — det var jo tydeligt at se. Han kendte de mørke Skygger, der for Resten bare gjorde Korporalens Øjne skønnere end nogensinde ellers.

«Jeg vilde meget gærne have Lov til det, Herr Kaptain!» — sagde Yoshivara og havde

et over al Maade militærisk stramt Ansigt paa.

«Naa. Ja. Saa gaa da!» — Kaptainen ligesom kastede Ordene hen til ham, enkeltvis, hver for sig — «Det vil sige!» — sagde han og løftede sin venstre Pegefinger — «Det vil sige, hvis Regimentchefen tillader at vi bruger en Befalingsmand til det Stykke Arbejde.

Værsgod. Gaa De bare selv hen og spørg ad!» — der var en meget slet skjult Skadefryd i hans Stemme: Chefen gav aldrig Lov, tænkte han.

Men Chefen havde nu altsaa alligevel givet Lov. Og nu stod min Sandten denne forbandede Fyr dernede og lavede Komediespil ud af det altsammen. Og Kuglerne slog ned om ham, saa at de sorte Pletter hvor Projektilerne havde boret sig ned gennem det korte, tykke Græs, sad saa tæt som i en Si.

Kaptainen var paa Nippet til at brøle en Ordre om at han skulde værsgod skynde sig, og dét noget ganske nederdrægtigt — men han tog sig i det i rette Tid.

Korporalen var begyndt at vade ud i Vandet. Projektilerne fulgte efter ham, som var det ham selv, der morede sig med at kaste Grus ned om sig. Der rejste sig smaa,

takkede, sorte Kegler i den blanke, solglitrende Vandflade, og Straalerne sprang op og saa' ud som Sølvstænger.

Nu gik Vandet ham op til Knæene omtrent. Læggene skimtedes som vage Skygger nede under Overfladen. Solstraalerne kastedes tilbage fra Vandet, og hans Hud fik et hastigt, løbende Topaz-Sølv-Bronce Skær over sig.

Han vendte sig om, et Øjeblik, og den blødende Valmue svingede, som i kaade og dristige Kærtegn, frem og tilbage en Gang over hans Lænder. Der stod glashvide Sprøjt af Projektilerne op til alle Sider om ham.

«Ja! Han er jo færdig!» — sagde Kompagnichefen og hans Fingre pillede, nervøst, ustandseligt, ved hans Sabelhæfte, mens hans Øjne — som var de, ved Traade, bundne til den gyldne Skikkelse derude i det kogende Vand — blev ved at stirre og stirre.

«De kan jo ikke undgaa at træffe ham. Paa den Maade han gaar og driver, og leger med Skuddene!

Saa gid da ogsaa — —!» Og han blev staaende, med hastige Sitringer om den venstre Mundvig og gentog det, et Par Gange — «De kan jo ikke undgaa ham. De kan jo ikke — —!»

Men Katomo lo trøstende —:

«Aa!» — sagde han og hans Latter var frisk som alle Dage — «Yoshivara hører til dem der klarer sig!»

Og en af de menige der laa — saadan som alle — med Blikkene slavebundne af den ranke Skikkelse der ligesom gled over Vandet — en af de menige sagde pludselig, glemmende al Disciplin, uden saameget som at vende Hovedet om mod Chefen —:

«Ja — hvis Korporalen kunde dø — saa var han død for længe siden! Det var han!»

Og et Par af Sidemændene nikkede og gentog det —:

«Ja — det var han!»

Og den første fortsatte:

«Der har vel nok været mindst hundrede Mænd, der havde et eller andet at gøre op med ham. Og dét baade med Dolk og Gevær. — Men der er ingen der fanger ham!»

Kaptainen og Premierløjtnanten lo halvt, men alligevel var det som om de følte sig en lille Smule lettere end før.

«Saa! Stille!» — sagde Kaptainen — «Ingen Snakken i Geleddet!»

Men Soldaterne hviskede, uden at tage Øjnene fra Korporalen, videre indbyrdes. De

gentog de samme Paastande og blev ved at bekræfte hinanden.

Saa naaede Vandet Yoshivara til midt paa Livet — Valmuen flød fremme foran ham; et Sekund havde den ligesom tøvet med at ville forlade sin Plads, men saa tog Vandet den, og den gled — ved hans Gang fremad — tilbage, rundt om hans Skikkelse og flød som en stor Bloddraabe efter ham i det boblende Vand.

Et Minut eller to gik han, først tilhøjre og saa tilvenstre, følgende Aaens Længde, for at prøve om Dybden ogsaa dèr var den samme.

Og saa vadede han paany fremad, mod den anden Bred, med Projektilernes Nedslag, som en Douche, rundt om sig.

Nu var han ovre. Skydningen standsede, fordi han nu ikke mere kunde ses fra den fjendtlige Side, hvor Skrænten dækkede ham.

Og han løb, hastigt og let, op ad Skraaningen der ikke var saa stejl som herovre.

Der gik paa een Gang som et klagende Støn ned langs hele Skyttekæden, hvor Kammeraterne laa og stirrede efter ham — og to Steder, længere ude, tilhøjre og tilvenstre, i Skovkanten, var der et Pigeansigt der blev graaligt-hvidt af Rædsel —:

For dèroppe, lige paa Randen af Skræn-

ten, næsten gemt bag en lav Busk, laa der en russisk Soldat og søgte at følge Korporalens hastige Skikkelse med sit Sigte.

Kaptainen løftede Haanden med den lille Signaltrompet, som vilde han — trods alle Ordrer om fuldstændig Stilhed — alligevel aabne Ilden, og med venstre Haand greb han, voldsomt og knugende, rundt om Katomos Arm —:

«Aa, Korporal Yoshivara!» — sagde han, uden at vide det.

Og Premierløjtnanten forsøgte at bøje sit Ansigt, for ikke at se dét der maatte ske — men han kunde ikke tage Øjnene bort, alligevel.

Russeren maatte flytte sit Gevær, fordi Yoshivara havde gjort et Par Spring til Siden for at faa bedre Vej opefter; Solen faldt paa den blanke Munding og fik den til at lyse som en Brillant.

Det gav et Ryk i Korporalen. Han havde set Blinket og forstod hvad det var. Lynsnart gjorde han, paany, et Par Spring til Siden. Kammeraterne paa den anden Skrænt saa' hans Muskler i Ryg og Laar spænde sig i vanvittig Hast, som til en mægtig Bevægelse. Folkene rejste sig op, halvt, og deres Munde stod ganske aabne, mens Aandedrættet, lam-

met, ligesom blev liggende, som en knugende Vægt, nede i deres Hals.

Og i samme Nu var den skønne Korporal over Russeren. Som en Tigers brune Skygge var han gaaet igennem Luften. Han svingede Russerens Gevær over sit Hovede og lod det, i hvirvlende Fart, ramme Fjendens hvide Pande der var løftet, forvildet, op imod ham.

Der blev en Mumlen i Kompagniets Rækker. Mændene ligesom knugede sig sammen for ikke at skrige et skingrende Jubelraab. Og de vidste, allesammen, at havde Russeren naaet at dræbe Yoshivara, saa havde de, alle uden Undtagelse, brændt deres Skud af for at hævne ham.

Men, endnu inden de vidste dette her helt, lød Signalhornet der omme bag ved. Klokken var ni.

Kaptainen sprang, i et eneste Sæt, frem over Skyttekæden med Sablen i Sving over sit Hovede —:

«Frem-ad!» — raabte han og var allerede halvvejs nede ad Skrænten.

I et Nu var Kompagniet fulgt efter.

Men som en overmenneskelig, skraldende Kæmpe-Latter lød Russernes Ild der aabnedes i samme Øjeblik. Ovre paa deres Bred havde Korporalen kastet sig ned og skød, leende til

Glæde og Morskab for sig selv, med den dræbte Russers Gevær, ind imod Fjenden.

Mandskabet holdt deres Vaaben vandret over Hovedet, imens de vadede igennem det hastigt rindende, svale Vand. Deres egne Raab sad dem som en Rus i Hjærnen. Alle deres Tanker var hos Yoshivara. Men hàn drejede sit Hovede om imod dem, og lo over at føle det solhede Sand risle ned over Maven og ud mellem Benene. Han bøjede det ene Knæ og viftede, kaadt, med den nøgne Fod.

«Holdt!» — brølede Kaptainen, da han, først af hele Kompagniet, var naaet op til Kanten af den modsatte Skrænt. Hans Bryst gik voldsomt efter det lange og hurtige Løb. Han naaede at smile og nikke til sin Korporal.

«Skyttekæden ligefor. Galge ned. Magasin. Skyd!» — kommanderede han, og Sektionsførerne skreg Ordren videre med deres hæse Stemmer —: «Skyd!»

«Skyd!» — brølede Yoshivara og puttede, leende, en ny russisk Patron ind i sit russiske Gevær. Han satte Kolben til den nøgne Skulder og tog længe Sigte. Hans Skikkelse laa, med alle Nerver i pludselig og fast Ro, indtil Skuddet var gaaet af.

Skydningens Larm gik som Vin til Ho-

vedet. Det var som blev alle Sanser knuste ved den knagende Støj.

Menig 67 rejste sig pludselig op, kastede sit Gevær bag over sig, slog ud med en Arm og tumlede, hovedkulds, ned ad Skrænten. Hans Sidemand løftede Hovedet og vilde se efter ham. Der lød et haardt Smæk — som af et Slag med en Stok imod fast Kød — og hans Hovede faldt ned, med Tindingen flækket.

Yoshivara kunde lige skelne at der blev skudt voldsomt, et Stykke nede til venstre, hvor de to andre Regimenter stod. Han ladede sit Gevær paany og slog an. Et Skud gik ned i Jorden tæt foran ham; Projektilet slog mod en Sten og sprang, med en dyb Brummen der endte i et Fløjt, op over hans Hovede. Hans Øjne var blevne fyldte med Støv.

Han lo og gned dem rene, med en Haandbevægelse.

Saa slog han an, igen, og bøjede Kinden ned til Kolben. Det sitrede ganske lidt i det venstre, lukkede Øjes Bryn. Saa gik Skuddet, med en Lyd i ham, som stødtes en Staalstang, let, imod hans Pande.

Hans Sidemand til venstre, menig 46,

havde faaet Galge rejst og skød med Visér 400.

«Se dig for! Galge ned!» — brølede Yoshivara ind i Øret paa ham.

Kompagnichefens lille Signaltrompet lød. Det var en kvækkende, trangbrystet Tone. Saa hørtes Delingsførernes skrigende Fløjter; deres Lyd gik som en dirrende Staaltraad igennem Folkenes Hjærner.

«Hold inde!» — skreg Sektionsførerne. Og Skydningen holdt op, med eet, som var der pludselig ikke een eneste Mand i Live mere. Lyden af den bratte Tavshed gik som en Snurren igennem Skytternes Hoveder.

«Gruppevis. 40 Meter frem!» — kommanderede Kompagnichefen, og hans Stemme fyldte pludselig saa meget — «højre Fløj begynder!»

Premierløjtnant Katomos Deling laa længst tilhøjre. Han løftede Hovedet.

«Sektionen længst tilhøjre. 40 Meter. Hurtigløb frem . . . .» saa faldt hans Hovede, med et Ryk, ned paa Jorden. Det sorte Hul i Panden fyldtes langsomt med Sand, der sugede sig ind med Blodet.

«Skyd!» — kommanderede Kaptainen. Og de tre Delinger til venstre skød, for at dække Kammeraterne der skulde løbe frem.

Sergenten der laa tæt ved Katomo, kastede et hurtigt Blik rundt.

«Frem-ad!» — raabte han saa, og otte ni Mand ude paa højre Fløj begyndte at løbe. En prøvede paa at rejse sig, men saa skreg han og faldt tilbage. En anden løftede en Haand, et Øjeblik. To blev liggende uden at røre sig. Katomo laa, som om han sov.

En af dem der løb fremad, stak med eet den venstre Haand ud til Siden. Saa tabte han Geværet og snurrede, hastigt, et Par Gange rundt og faldt om. De andre naaede frem, kastede sig ned og begyndte at skyde.

«Frem-ad!» — raabte Sergenten igen, og de næste ti tolv Mand løb. — —

Ved Ettiden var Russerne kastede tilbage over hele Linien. Og først saa fik Korporal Yoshivara Tid til at klæde sig paa. Huden sad i Vabler over hans hele Krop. Men paa Knæene var der ingen Vabler — for dèr var Huden efterhaanden bleven skrabet af, naar han knælede for at skyde.

«Naa!» — sagde Kaptainen og strakte sin laadne Haand ud og kneb Korporalen, et Øjeblik, i det lille Øre der var som en Kvindes — «det er nok snart noget helt nyt for

Dem at skulle gaa med Klæder paa, igen. Hvad!» Han lo.

«Men De kan være viss paa, at hvis De understaar Dem, en anden Gang, til at gaa og give Danseforestillinger, midt under Tjenesten, saa skal jèg — —» og han tav stille, for at Truslens mørke Hemmelighedsfuldhed skulde virke saa meget mere knugende.

«Ja. At De er en rask Mand, og en dygtig Underofficer, det vidste vi jo nok. Ikke sandt. Hvad. Naa. Stik saa ind i Geleddet med Dem!» — sagde han og smilede til det kække og glade Ansigt. —

Kompagniet havde Ordre til at bivuakere i den erobrede Stilling, den Nat. Den lille Sekondløjtnant der skulde være Premierløjtnant i Morgen, gik omkring og udstillede Poster.

Naturligvis manglede Korporal Yoshivara ved Appellen. Han havde faaet Tilladelse af sin Delingsfører, den tykke Oversergent, til at træde af et Øjeblik.

Der blev fniset ikke lidt iblandt Underofficererne, da Ohashi afleverede den Besked.

«Naa!» — sagde Løjtnanten og var for ung til at vove at smile med — «Naa. Ja. Saa kommer han altsaa om et Øjeblik.

Sig, at han behøver ikke at melde sig tilbage hos mig. Naar han kommer!» — —

Da den største Del af Regimentets Officerer mødtes, ud paa Aftenen, for at spise sammen — nu da Fjenden var langt borte, og der var Fred og ingen Fare — saa var det, naturligvis, slet ikke andet end Yoshivara, der blev talt om. Yoshivara der havde kæmpet, i fire Timer, ligesaa nøgen som da han kom fra Moders Liv. Hans Kaptain gik omkring, fra den ene til den anden, og gav, straalende og leende, flere og flere supplerende Oplysninger.

«Aa!» — sagde han, og sukkede, et Øjeblik, ved Tanken om Premierløjtnant Katomo der havde været ved hans Kompagni i mange Aar, og som var den dygtigste Løjtnant han havde kendt nogensinde — «Ser De: Katomo sagde, at der var nok ogsaa et Par Pigebørn, der laa gemt, inde i Skoven, og kiggede efter ham!

Jeg ved ikke, hvor han vidste det fra.

Maaske var det bare noget han gættede sig til!» — Han tav et Sekund, saa bøjede han sig frem og greb fat i den næstøverste Knap i Kaptain Hoksais Vaabenfrakke, og stak sit Hovede tæt hen til hans Øre — «Men, ser De, kære Kaptain: Hvis De havde set hvor-

dan Pigerne løber efter ham — saa vilde De sku ogsaa have været dødelig sikker paa, at der var nogen ude at kigge paa ham. Og han var naturligvis borte hele forrige Nat!

Og saa har de jo skullet se ham endnu en Gang! Ikke sandt? Hahaha!» — —

Klokken ti Minutter over fem, næste Morgen, stod Kaptainen et Stykke ude til Siden af Bivuakpladsen, og talte med den lille Løjtnant, imens Stabssergenten løb ud og ind imellem Kompagniets fire Linier og var ved at tælle op.

«Vist saa!» — sagde Kaptainen og havde ikke hørt hvad Løjtnanten talte om — hans Tanker var hos den faldne Katomo. Og saa gled de til Korporalen og han gav sig til at søge at faa Øje paa hans Skikkelse inde i Geledderne.

Løjtnanten talte videre, nu var det om Mandskabets Patronforsyning:

«De skal vel have 160 hver, som sædvanlig?» — spurgte han.

«Ja!» — svarede Chefen og vaagnede, med eet, af sine Tanker — «ja, de skal have 160 Patroner hver!»

Der var bleven kommanderet et Par Gange derhenne ved Kompagniet. Delingssergenterne

afleverede deres Mandskab til Stabssergenten, der stod ude til Siden og saa' efter i sin Lommebog om Tallene stemte med Styrkelisten.

«Kan De se noget til — — Helten, derhenne?» — spurgte Kaptainen og smilede. I Gaar Aftes havde alle Officererne kaldt Yoshivara for «den nøgne Helt». Og han havde saamænd fortjent Heltenavnet, tænkte Chefen.

De saa' begge to, rokkende med Hovederne for at kunne se ind imellem Rækkerne, efter Korporalen. Stabssergenten stod og drejede rundt paa Hælene og gjorde sin Hals lang, som spejdede ogsaa han efter nogen.

Der gik en Idé gennem Kaptainens Hovede. Han rynkede Brynene.

«Stabssergent!» — raabte han og gik et Par Skridt frem — «Stabssergent!»

Den hvidhaarede Underofficer drejede sig endnu en Gang rundt, med lange Øjne. Saa kom han, i sit vraltende Løb, hen til Kaptainen og gjorde Honnør —:

«Ja!» — sagde han, endnu inden han var standset — «Det er — — det er — — Korporalen!»

«Er han her ikke?» — spurgte Kaptainen og løftede Ansigtet og saa', ud over Stabssergentens Skulder, ind mod Kompagniet.

Underofficeren rystede paa Hovedet og drejede sig om, og søgte igen hen over den lille Plads bag den erobrede, russiske Skyttegrav, hvor Styrken stod opstillet.

«Næ — han er her ikke!» — sagde han, halvhøjt, i en underlig trøstesløs Tone. Saa gjorde han Honnør igen og tilføjede, langsomt —:

«Han — — ja. Han var her jo ikke i Nat. Tror jeg nok!»

«Naa saadan!» — Kaptainen bed Tænderne sammen — «naa saadan, den — —! Saa han har været ude igen!» —

Der var ingen Tid at spilde: om femogtyve Minutter skulde Bataillonen formeres og der var vel seks—syv Minutters Vej til Samlingsstedet. Og der skulde først uddeles Patroner — men, med en Smule god Vilje!

Kaptainen lod Mandskabet træde af i ti Minutter — han gav som Paaskud, at han havde regnet Tiden lidt for rigeligt ud, i Gaar Aftes, da han gav Ordre om Stilletid. Mandskabet kunde tage sig til, hvad de vilde, i de ti Minutter, sagde han.

De forstod ham allesammen, og et Minut efter var hele Kompagniet fordelt — nogle ovre paa den anden Bred, inde i den lille Skov; andre paa denne.

Kaptainen og den lille Løjtnant stod, med Ansigter der var blevne saa trætte, paa een Gang, tavse, ved Siden af hinanden.

«Vores lille Helt!» — sagde Kaptainen og prøvede paa at smile. — «Han ligger naturligvis endnu og sover, den Skurk, et eller andet skjult Sted!»

Saa kom Stabssergenten frem af Skovkanten derovre. Kaptainen saa' op og saa satte han, i hastige Spring, ned ad Skrænten. Løjtnanten fulgte efter. De vadede over Aaløbet og kravlede, i det glidende Sand, pustende og med Besvær, op ad den anden Bred.

«Har De fundet ham?» — raabte Kaptainen imens.

Stabssergenten svarede ikke, han løftede bare Hænderne et Øjeblik og lod dem falde ned igen til Siden.

De spurgte ikke mere, men fulgte hastigt efter ham, bøjende Grenene tilside for at komme frem.

Lidt derinde var der en Smule aaben Plads. Bare saa stor som en Stue. Der laa Yoshivara — den skønne Korporal. Hans Hals var skaaret over. Paa hans Ansigt var der endnu, om Munden og om de store og rene Øjne, det lysende og glade Smil hvormed han

havde set, i Mørket, ned paa den Kvinde som han favnede. Hans Hud var bleven en ganske lille Smule blegere end før — saaledes som en Blomst, efter en kold Nat, kan blegne.

Hun laa, et Par Skridt borte, med Tøjet i Uorden. Og midt i Underlivet, boret ind til Skæftet, sad der een af de bredbladede Knive som de manchurske Kvinder bruger til at skære Straa med. Hendes Ansigt var som sprængt af Rædsel og Smerte. Tværs over Mund og Hage laa der et stort, aflangt, størknet Blodstænk, det saa' ud som var det et Laksegl paa Pergament.

Kaptainen stod, med Hovedet bøjet, og saa' ned. Det rykkede i hans Skuldre.

Saa gav Stabssergenten pludselig ligesom et Raab fra sig og faldt ned, foran sin Chef og slyngede sine Arme om hans Knæ —:

«Aa, vores lille gyldne Helt!» — sagde han og hulkede højt.

Endnu et Sekund stod Kaptainen, og ligesom søgte at gøre sin Skikkelse stiv, saa løftede han begge Hænderne op for sit Ansigt og hans Taarer silede ud mellem Fingrene —

«Ja! Vores lille gyldne Helt!» — sagde han og hulkede ind imellem Ordene.

DEN RØDE SOL

General Noku s Bryn laa, som en tyk, hvid, skraa Streg, højt op over det venstre Øje og ned over det højre. Inde ved hans Kæbeben kom og gik der en lille Knude, naar han havde bidt Tænderne sammen og rokkede med dem. Nu og da rev han, uden at vide det, med et pludseligt Tag, i den venstre Tøjle. Hesten gumlede ustandseligt paa Stangen; hvert Øjeblik skrabede den med højre Fod i Jorden og flængede Grønsværet op, saa der blev en sort, mulden Stribe.

«Nu er de fremme ved Bakken!» — sagde han, med sin skarpe Stemme, der altid kunde høres saa tydeligt skønt han talte sagte. Med sin højre Haand havde han en Kikkert for Øjnene; dens sorte, trekantede Rør dækkede næsten hele hans Ansigt. En blank Læderstrop der sad fast ved Kikkerten, hang ned over hans Mund og Hage.

«Ja. Der er de. Lige nedenfor Rampen!» — svarede en af Officererne i Staben, i uvilkaarlig Høflighed mod Chefen.

Generalen stirrede frem. Hans Fødder der stak helt igennem Stigbøjlerne, bevægede sig uafbrudt frem og tilbage, saa hans Lægge havde faaet Haarene paa Hestens Flanker til at rejse sig som i et aflangt, laaddent Stykke Tæppe paa hver Side.

Officererne holdt i en Klynge bagved ham. Det klirrede hele Tiden fra deres Sabler, eller Stigbøjler, eller Tømmer, naar en af Hestene flyttede en Fod, eller nikkede med Hovedet, eller tyggede paa Bidslet.

Allesammen stirrede de, ligesom Generalen, gennem deres Kikkerter — der gav dem et Udseende som var de en Skare maskerede — de stirrede ud mod den lille, aflangt firkantede Skanse som hele Kampen drejede sig om. Den saa's, paa den lange Afstand, som var den tegnet, med en Finger, i løst Sand. Den laa paa et smalt Fremspring, midt i den russiske Stillings buede Linie —: det var som Næsen i en Pande.

Der førte en bred, hvid, jævnt skraanende Vej — som en Rampe — op til Skansens forreste Side, og bagved fortsattes den lyse Vejflade indtil den forsvandt ind i Midten af

Skyttegravene der dannede den buede Linie. Til begge Sider af Rampen var der stejle, næsten lodrette Skrænter: det var, som laa Skansen paa et frit Bord der var bygget ud fra den russiske Stillings Midte; og kun ned imod Japanerne førte denne Rampe, som et skraat Bræt, fra Bordets Forkant.

Et Stykke nedenfor Foden af Rampen var der kommet en lang, bølgende Linie frem. Den gjorde Holdt, blev en Smule bredere og fladere da Mandskabet kastede sig ned, og saa gik der smaa, lavtbølgende Røgskyer fra den: det var de to nye Kompagnier der skulde tage Skansen. Skulde tage den, fordi den var ligesom Porten til hele den russiske Stilling. Skulde tage den, koste hvad det vilde — fordi Maaneders hele Fremrykning var baseret paa at disse Dages Kamp skulde føres til Sejr. Skulde tage den, men endnu intetsomhelst havde naaet, skønt Generalen, Gang efter Gang, havde sendt nye Afdelinger frem imod den.

Rampen gav kun Plads til, at et Par hundrede Mand ad Gangen kunde angribe. Og atter og atter havde de forsøgt at naa frem.

Tre Gange allerede havde General Noku givet Ordre til at Skansen skulde tages. Tre

Gange havde et Par hundrede Mand, fortvivlet, rasende, hidset til det yderste, forsøgt at udføre hans Ordre. Tre Gange allerede var de blevne slaaede tilbage.

Thi Pigtraadshegnene der, midtvejs oppe paa Skrænten — i et Bælte af fjorten Alen — gik tværs over Rampen, de havde hver eneste Gang standset Kompagnierne. Og saa dukkede Hovederne af de russiske Soldater frem, ovenover Skansens Brystværn, og der gik en Byge af Staal ned over den angribende Kæde i samme Nu hvor den var bleven standset af Hegnet. Det varede kun Minutter — saa var der blot maaske halvhundrede Mand tilbage, og de gjorde tilsidst omkring og søgte, i hovedkulds, vanvittigt Løb, ned fra Skrænten igen, og gjorde først Holdt langt borte fra Rampens Fod.

Saa maatte Artilleriet til at forberede et nyt Angreb. Og fra fyrretyve Kanoner hang Ilden, som en Vulkans Nedslag, over den lille Skanse. Russerne forsvandt ned bag de dækkende Jordværn, der var gravet ind under Brystværnet. —

Allerede tre Gange havde Generalen forsøgt at faa Skansen erobret — og ikke nogen Gang var Angrebet naaet længere end til Pigtraadshegnet. Men foran dét laa der Dynge

ved Dynge af døde og døende. Og der gik, ustandseligt, fra disse Klynger en sælsom, hviskende Klagen der hang dirrende i Luften, som var det en milefjærn Rædsels Musik. En Lyd der, paa en smertefuld Maade, ikke alene fyldte Øret, men ogsaa lagde sig rystende ind i alle Nerver. En Lyd, der gik som tusinde hastige Sting igennem ens Hjærte. En Lyd, der ligesom fik hvert enkelt Haar paa eens Hovede til at føles som en kølig Spids.

For tredje Gang var Angrebet slaaet tilbage, saa løftede Generalen, et Sekund, igen sin Kikkert op for Ansigtet —: men hans Øjne var lukkede og deres Laag skælvede, imens Haanden og Rørene dækkede dem.

«Løjtnant Futo!» — sagde han, lidt efter. Hans Stemme var hastig og hed — det gav et Ryk i Officererne da de hørte den. Han blev ved at stirre over mod Skansen. Hans Mund var ganske lille, og dens Vige gik nedad, af Vilje.

Futo bøjede Overkroppen forover, mens han satte sine Sporer let i Hesten, der dansede paa alle Ben — som var den beruset af den Smertens Musik der løb gennem Luften. Han tvang Dyret de fire Skridt frem indtil han holdt tæt ved Generalens venstre Side.

«Oberst Katama skal sætte endnu to Kom-

pagnier imod den Skanse. Men hurtigt!» — sagde Generalen, og nu lød hans Stemme ganske naturlig — saadan som forrige Gang da han gav denne Ordre, saadan som altid — mens han nu, i disse ti Ord, for fjerde Gang i et Par Timer, sendte trehundrede Mand i Døden paa dette Sted.

«Vel, Herr General!» — Futo gjorde Honnør. Hans Hest løftede Forbenene da han tog i Tøjlerne, den prustede og der fløj med eet en Streg af Skum fra dens Mund. Løjtnanten lagde sin Krop over til venstre og fik Dyret drejet rundt, saa gav han den Tøjlerne og den sprang, med et voldsomt Ryk, ned ad Skrænten bag Højen og der hørtes, et Sekund, de hastige og rappe Dunk, to og to, af dens Fødder.

Men i Generalens Ansigt var det, som strammedes Kinderne ind imod Mundens Huling, saa der viste sig ligesom Skyggen eller Omridset af hans svære Kindtænder. Det saa' ud som var han, pludselig, bleven dødeligt mager.

Kaptain Noku, hans Søn — der var bleven Kaptain igaar, og endnu først idag var bleven ansat i Generalens Stab — han bøjede sin Nakke en Smule bagover og søgte at drage Vejret i et dybt Suk, uden at Sukket kunde

høres eller ses. Og han vidste ikke, at alle Kammeraterne der holdt udenom ham, gjorde de samme Forsøg paa at skjule deres Uro og Angst: for det var jo ikke alene deres egen Brigades Kamp her, der afhang af denne Skanse. Men hele Arméen som kæmpede langt ude tilhøjre — Kanonlyden derfra gik som en ustandset, lang Malmsang gennem Luften — hele Arméen, der havde udsendt deres Brigade for at den skulde omfatte Russernes højre Fløj. Alt, hele Slaget, hele Felttoget maaske, afhang af denne lille befæstede Jordplet der ovre.

Et Stykke fremme og tilhøjre saa's Løjtnant Futo, i en Brøkdel af et Sekund, fare — som i en glidende Bølge — over en halvrund Bakkekam.

Lidt efter kunde det høres, at Artilleriet havde faaet Melding om at Angrebet skulde fornyes for fjerde Gang, og nu skiftede de Maal: paany skulde de forberede Fodfolkets Fremrykning ved at overdænge Skansen med Ild, indtil Angriberne var naaet saa langt frem at Skuddene risikerede at træffe ogsaa dem.

Artilleriet stod samlet, bagud tilhøjre for den Bakkeknold hvor Generalen holdt, i et mægtigt Batteri. Den tynde, graalige Røg gik i Flager og Trevler og Puder til alle Sider,

skjulende Mandskabet som bag mat Glas. Efter hvert Skud gav Kanonerne et Hop, som vilde de, stejlende, rejse sig op for at se Virkningen af deres Ild.

Med eet blev der stille: Kanonerne tav. Det var, som havde de nu brugt alle deres Kræfter, og saa maatte de staa en Tid, med de runde Munde vidaabne, for at bringe deres Aandedræt i Orden igen.

Alle Officererne i Staben havde deres Kikkerter op til Øjnene.

Fodfolket — de to nye Kompagnier — gik frem igen. Den mørke Linie gled, som en flad Bølge der løber over Sand, hurtigt op ad Skrænten. Nu var de ved Pigtraadene, og i samme Nu saa's Russernes Hoveder, som en mørk Kantning langs Brystværnets Kant, og Geværskuddene flængede som en Harve ned igennem Kompagniernes Klynger.

Et Par Minutter var der som et forvildet, meningsløst, fortvivlet Mylder, foran Hegnet der, i Kikkerten, saa's som et uhyre Spindelvæv. De forreste af Mandskabet laa i Dynger, eller de hang, som leddeløse Skikkelser, knækkede sammen, med Overkroppene ind over Pigtraadene. De, der kom efter, søgte Dækning bag Ligene, eller de sprang op oven paa

dem og forsøgte paa den Maade at krybe frem igennem et Stykke af Hegnet.

Men igen og igen flængede Geværskuddene ned. Der blev færre og færre der bevægede sig endnu — og den skælvende Smertelyd løb, paany, blandet med høje og skarpe Skrig — som Solisters Stemmer i et Kor — bølgende gennem Luften.

Og Generalen forstod at ogsaa denne Gang var Angrebet slaaet tilbage.

Han sank ned i Sadlen; hans Hænder dirrede som i afmægtig Vrede eller i en pludselig, hed Feber. Hans Ansigts Linier var blevne underligt sprængte: hvert enkelt Træk havde sit særskilte Udtryk, og om hans Mund laa der en Rædsel, der ligesom var stivnet — født i det Øjeblik, hvor han saa' de sidste af Folkene derovre, krybende op paa Kammeraternes Lig for at komme frem over Pigtraadene.

Som skaaret — med en hed og voldelig Kniv — sad dette Billede, myldrende, hæsligt, forfærdeligt inde i ham.

Han hørte ikke, hvordan Batteriet bagved ham, som i et dyrisk, grænseløst Brøl af Smerte, havde aabnet sin Ild igen. Han hørte ikke, hvordan der gik en underlig, kogende Hulken eller Stønnen igennem den Klynge af

Officerer der holdt bag ham —: og denne Lyd steg op i Luften, fra deres Munde, og blandede sig med ind i den lange, bølgende Smerte, der kom derovre fra. Og han saa' ikke at der gled, et Øjeblik, en Regnbyge, som et graaligt, svagt metalglinsende Tæppe af Glasperle-Snore, frem forbi den russiske Stilling. Og han følte ikke heller Bygen der, et Sekund senere, var over ham og Staben og gjorde hans Klæder tunge og klæbende og fik dem til at hænge som Isposer om ham.

En Granat slog ned i Forsiden af Bakken hvor han holdt. Med et Sus som af en kæmpestor Fugl gik den ned; det gav en borende og knasende Lyd. Med et Flæng og et Brag rejste Jorden sig — som en Kælderlem der smækkes op — og Granatstumperne fløj, hvinende og brummende, igennem Luften.

Men inde i Generalens Hjærne sad der blot, hvirvlende i en underlig fast Hvirvel — som en Tragt — udenom dette Billede af Mennesker der krøb over Lig, dèr hvirvlede sig en ustandselig Gentagelse af Ordet —: umuligt, umuligt, umuligt! —

Han løftede Hovedet og vilde — ligesom dikteret netop af denne Viden om hvor umuligt det var at tage Skansen — og vilde kalde igen paa en Ordonnansofficer. Men saa holdt

der, med eet, ved hans venstre Side, en ganske ung Løjtnant af syttende Regiment.

Generalen saa' derhen:

«Hvad vil De?» — spurgte han og talte saa hurtigt som var der kun een Stavelse i hans Sætning.

Løjtnanten bøjede sig frem, hans Ansigt var som herreløst, af Iver —:

«Jeg melder fra syttende Regiment. At der er firehundrede frivillige. Der anmoder om at maatte forsøge. Mod Skansen!» — Og hans smalle Bryst, hvor den tunge Medaille af Bronce slog klingende mod en Knap, steg og sank af det hastige Ridt —:

«Fire hundrede frivillige!» — gentog han, uden at vide det. Der var røde Pletter paa begge hans Kinder. Paa hans venstre Knæ laa der en stor, aflang Skumplet fra Hesten. Sin Hue havde han tabt, men uden at ane det holdt han alligevel, stadig, sin højre, dirrende Haand, oppe ved Øret.

General Noku drejede Hovedet, et Øjeblik, og saa' frem. Igen løb der denne hvirvlende Tragt i hans Hjærne —: umuligt, men det maatte gøres. Umuligt — men det skulde naaes. Umuligt — men han vilde gøre det!

Den lange Løjtnant Hinto rejste sig plud-

selig i Bøjlerne og pegede ud til Siden, hen over Kaptain Nokus Skulder —:

«Adjutant fra Generalløjtnanten!» — sagde han, med sin Stemme der altid fløjtede naar han udtalte T'erne.

Og et Sekund efter red Adjutanten frem. Hans Hest rejste sig, drivende af Sved og Skum, stejlende og det saa' ud, som vilde den sætte sine Forben i den unge Løjtnants Ryg.

«Brigaden hèr maa frem. Nu. Generalløjtnanten kan ikke vente længere, paa at De gør Deres Pligt, General Noku!» — skreg Kaptainen og hans Hænder sad som Staalklemmer om Tøjlerne og vred Hestens Mund aaben. Alle Officererne kunde ligesom høre Generalløjtnantens hidsige og urokkelige Stemme igennem Adjutantens Ord.

Noku blev ved at stirre frem: som var han blind, eller som saa' hans Øjne kun indad, ind imod dette Billede af døende der krøb over døde.

Saa nikkede han, med eet.

Løjtnanten fra syttende Regiment var redet uden om Generalløjtnantens Adjutant og hans Hests sorte Bringe rørte ved den andens brunrøde, der var som fugtig Silke efter det lange Ridt.

«Firehundrede frivillige!» — gentog han, for tredje Gang, mere og mere hæs af Iver — «maa de gaa frem?» — og hans unge Stemme ligesom løb og snublede og rejste sig igen.

Generalen drejede, langsomt, sit Hovede og saa' ind imod Officererne der holdt bag ham. Ganske langsomt gled hans Blik over dem, og de kunde se, paa et underligt, skævt, haardt Smil der var kommet om hans Mund, at han havde fundet et Middel til at erobre den Skanse. Et eller andet. De vidste ikke hvilket.

«Ja!» — sagde han og hans Blik gik igen over Officererne, der hørte paa hans Stemmes Tørhed, at den Idé som han havde fundet, den havde ligesom jaget alt Blodet bort fra hans Hovede og havde gjort baade hans Hjærne og hans Røst kolde — «Ja. De frivillige!

De frivillige — de kunde maaske, hvis de — —!« Og han tav, med eet, som var den Plan, han havde, saaledes at han ikke vovede at nævne den.

Kaptain Noku havde løftet sit Ansigt og havde mødt Faderens Blik. Saa gik der et hastigt Smil over det smalle og blege Ansigt, hvor der var røde og dybe Mærker rundt om

Øjnene, fordi han havde holdt Kikkerten saa længe og saa fast ind imod dem.

«Ja!» — sagde Kaptainen, med sin Stemme der lød som var han ikke engang de treogtyve — «paa den ene Maade kan det gøres, Far!» Og han havde glemt at det var Generalen han talte til. Ogsaa i ham, som i alle Officererne, sad der endnu stadig dette forfærdelige Billede fra det sidste Angreb — og han havde allerede ved Generalens Smil forstaaet hvad det var for en Plan, der paa det ene Minut havde gjort Faderens Ansigt saa graat.

Noku nikkede. Han slog ud med Haanden imod den øverstkommanderendes Adjutant og imens saa' hans Øjne paa Sønnen —:

«Ja, du fører de frivillige!» — sagde han.

Kaptainen førte sin Haand til Huen. Som et Ekko af Generalens Ord hørtes den klagende Lyd der gik, ustandset, gennem Luften, derovre fra. Officererne i Staben havde, med eet, faaet et ganske kort Aandedræt. Deres Øjne gik fra Generalen til Kaptainen.

Men Noku løftede sig halvt i Sadlen, han bøjede sig frem mod Sønnen. Med begge Hænder havde han fat i Tøjlerne og strammede dem op mod sit Bryst —:

«Sig til dem, til de frivillige — sig dem, at du er min eneste Søn.

Sig dem, at Kejseren har kaldt dig Helt, og han har gjort dig til Kaptain i Gaar, tre og tyve Aar gammel.

Men dig giver jeg, for at du skal vise dem, paa hvad Maade de skal gøre deres Pligt!

Gaa.

Skynd dig!» — og Generalen pludselig raabte, og han flængede, med eet, Huen af sit Hovede —:

«Gaa!» — skreg han og han rejste sig i Stigbøjlerne —:

«Gaa, og viis dem, hvordan de skal dø for deres Land!»

Og alle Officererne der stirrede paa de to, de rev — uden at turde vove, for dem selv, at gøre sig klart at de havde forstaaet det Hele — de rev deres Huer af og holdt dem, i de strakte Arme, ud til Siden, mens Kaptajn Noku red bort, i sprængende Galop, for at vise de frivillige den eneste Maade hvorpaa Skansen kunde tages. — —

Den fremmede Adjutant og den lille Løjtnant fra det syttende var redne bort. General Noku's Ansigt var bleven anderledes end før: det var ganske roligt, og i de smalle Furer rundt om hans Øjne var der et Smil, der ligesom var usvigeligt sikker i sin Sag.

«Hvad mente Generalen?» — den lange Løjtnant Hinto bøjede sig frem mod sin Sidemand og talte saa sagte at Ordene kunde næppe høres. Han vilde ikke tro paa dèt, som han selv havde skimtet — «hvad mente han mon, med at der kun var en eneste Maade, til at tage den Skanse?»

Løjtnant Guji sad og blev ved at se ned paa sit venstre Knæ, og han glattede med Haanden paa det — som var der et eller andet han søgte at viske bort —:

«Jeg ved det ikke!» — svarede han og talte ligesom modstræbende — «jeg synes ikke, at jeg kan tænke mig — —» Og han tav, mens hans Mund blev staaende aaben og hans Øjne blev sorte — og Løjtnant Hinto forstod, at ogsaa hàn vidste det alligevel, men vovede ikke at vide det.

Hinto rettede sig op igen i Sadlen. Han tog uvilkaarligt den højre Fod ud af Bøjlen og strakte Benet et Øjeblik. De andre Officerer havde, paa samme Tid som han, faaet den samme urolige, forvirrede, usikre Rædsel i deres Ansigter. Nu og da hviskede de til hinanden — men de blev ved at holde deres Øjne derude paa den lille Skanse, som turde ingen af dem se paa de andre.

Generalens smalle, graa Hageskæg bøjedes

frem af Vinden. Hesten dirrede under hans Ryk i dens Tøjler. Af og til ligesom hoppede det i dens Sider, naar hans Læg strøg, kildrende, imod Haarene.

De fyrretyve Kanoner havde paany rettet deres Ild imod Skansen.

I Kikkerten kunde han se Jordsprøjtene fra Nedslagene staa op fra Brystværnene, og fra de svære Skærmtage der dækkede Mandskabet. Der var intetsomhelst Spor af levende Liv at se. Men overalt, fem, ti, tyve Steder ad Gangen sprang Sprøjtene op, eller hele Flager af Jord rejste sig — som laa der nogen derude, under et uhyre, graat Tæppe, og nu og da var der en af dem der kastede det af sig.

Saa standsede Ilden, med eet.

I samme Nu var alle Brystværn besat med Mandskabet, der ligesom var slynget op fra Dækværnene. Men saa gik Kanonskuddene igen: de havde kun standset dette Sekund for at lokke Forsvarerne frem, for at narre dem, trætte dem, svække deres Iver — og for at dræbe nogle af dem med det samme.

Og da Besætningen derovre, endnu hastigere end de var dukket frem, var forsvundet igen, saa saa' Noku at der laa, maaske tyve Steder, smaa mørke Streger eller Pletter

— der hvor Skuddene havde ramt en af Mandskabet.

Endnu en Gang standsede Artilleriet.

Men Russerne havde ladet en enkelt Mand have Hovedet fremme til Observation — og Krigslisten nyttede ikke mere.

Og med ny Voldsomhed gik Staalharven over den lille Plet Jord. De mørke Streger og Pletter der laa rundt omkring, de flængedes i Stykker, kastedes frem og tilbage, slyngedes op i Luften, sønderdeltes, blandedes med Jord, eller dækkedes pludseligt helt til under Kaskader af Støv.

Generalen lod Haanden med Kikkerten synke ned og saa', til Siden, ud over den vidtstrakte Mark, hvor den mandshøje Hirse som voksede i store firkantede Pletter her og der, næsten overalt var bleven trampet ned efterhaanden.

Men Officererne i hans Stab blev ved at stirre ud imod Skansen — det var som ventede de, fulde af Rædsel, paa at et eller andet uhørt, usigeligt, umuligt skulde ske — og selve denne Venten der var som fyldt med Angst og Smerte, den bandt deres Øjne til Stedet derude.

Men Generalens Blikke gled, rolige og klare, frem og tilbage, vejende alt hvad der skete.

Nogle hundrede Meter fremme var der, til begge Sider, som et graaligt, smalt Baand der bølgede ustandseligt. Det var Skyttekæderne der søgte at naa op ad den modsatte Dalskrænt, hvor de russiske Forskansninger løb som en snorlige, tyk Streg over Jorden.

Bag Skyttekæderne gik Kompagnireserverne i deres Dobbelt-Rækker, som kortere og bredere Klumper. Og omtrent paa Højde med Bakken hvor Generalen holdt, marcherede Bataillonsreserverne, skiftende Form atter og atter — som var de sælsomme, tusindbenede, façonløse Væsner der bugtede sig frem i Terrainet, benyttende hver Fold, hver Sænkning, hver Gaard, hver Klynge Træer til at skjule eller dække sig bag. Og snart var de i Marchkolonne der fik dem til at ligne graalige Kæmpeskolopendere, snart var de som uhyre, næsten kvadratiske, skilpaddeagtige Masser, naar der formeredes Kompagnikolonne-Linie.

Løjtnant Guji pegede frem, med eet, og hans udstrakte Haand skælvede, som var den dødsenstræt —:

«Der kommer de frivillige!» — sagde han, med sin unge Stemme, der lød som kunde den ikke bære Vægten af dèt han havde forstaaet om disse frivillige.

Og Generalen og alle Officererne red, uden

at vide det, de tyve Skridt frem indtil de holdt helt ude ved Randen af den lille Bakke, dèr hvor de fjendtlige Granater slog ned, Gang paa Gang. De rejste sig i Bøjlerne og gjorde deres Halse lange for at kunne se bedre.

Mellem to Klynger Træer kom de frivillige frem. De løb, i Trit som fik deres Ben til at bevæge sig samtidig, som hørte de, gennem deres Samvilje, alle til eet Væsen.

Der gik som et Raab fra Officererne i Staben —:

«De har jo ingen Geværer, de Folk!» — sagde Løjtnant Hinto. Han var bleven askegraa i sit Ansigt med eet: og han vidste nu at han havde gættet rigtigt før, med denne forfærdelige Plan.

Men ingen af Officererne svarede ham. De stirrede blot, allesammen, frem mod de løbende, som var det deres eget Liv det galdt. Deres Øjne var blevne store og hede. Der gik Trækninger over deres Munde, hvis Læbers rødt ligesom var visket bort, paa een Gang. Allesammen stirrede de, ufravendt, efter disse firehundrede Mennesker, hvoraf den forreste Halvdel marcherede uden Vaaben. Og i Spidsen for dèm løb Kaptain Noku og svingede sin Sabel, hvor Solskæret faldt fra som i Gulddryp.

Saa var de firehundrede naaet om paa den anden Side af Træerne, og de kunde ikke ses, mere, herfra.

General Noku sad saa rankt i Sadlen, mens hans Øjne, inde under de svære, skraa Bryn, gik roligt rundt, fra Skyttekæder, til Kompagnireserver og til Bataillonsreserverne.

«Nej — de havde virkelig ingen Vaaben!» — sagde den lille Løjtnant Guji, med eet, og vidste det ikke selv — «og det er hans eneste Søn!»

Saa hørte de, paa een Gang, et ganske svagt Raab, der langt fremme. Og alle Officererne forsøgte, ligesom endnu mere end nogensinde, at spænde deres Øjnes Sekraft. De knugede, med deres Hænder der var blevne usikre — som havde Raabet ramt dem som et legemligt Slag — de knugede Kikkerterne ind imod deres Øjne.

Artilleriet tav med eet — og Kanonerne saa' ud, som stod de, krummede sammen, som sælsomme, graadige Dyr, med Benene samlede til Spring, og ventede kun paa en eneste lille Blottelse fra Fjenden, for at være over ham i et syngende Spring og sætte Staaltænderne i hans Knogler og Kød.

Nu kunde de frivillige ses igen. De var lige nedenfor Rampen der førte op til

Skansen. Forrest løb der er en enkelt lille Prik. Og alle Officererne i Staben vidste at det var Kaptain Noku. Kaptainen paa treogtyve Aar. Generalens eneste Søn. Hans eneste Barn. Og bag ham kom der en Række paa en fyrretyve Mand, løbende, hastigt, uden Vaaben. Lige efter dem en ny Række. Og en til. Og en fjerde og en femte Række. Hver paa fyrretyve.

Men halvhundrede Skridt bag den femte Række kom Skyttekæden, de sidste tohundrede af de frivillige fra syttende Regiment.

Det var som gik der, med eet, en Storm over Officererne der holdt rundt om Generalen: deres Skikkelser ligesom svajede, eller de vred sig. Og deres Hænder der holdt Kikkerten og knugede den, som vilde deres Øjne bore sig helt ind i den, de dirrede ustandseligt. Løjtnant Guji, der ikke var fyldt atten Aar, gav pludselig et Suk, der ligesom hvæste, fra sig. Kikkerten gled ud af hans Hænder og faldt, med en dump Lyd, ned paa Hestens Skulder og derfra til Jorden. Han gled slapt frem i Sadlen og hans Ansigt var bleven hvidt. Hans Hænder famlede, et Øjeblik i Luften, og saa hang de ubevægelige.

Nu var Kaptain Noku kun ti Skridt fra

Pigtraadshegnet der strakte sig, midtvejs over den brede, solhvide Rampe. Endnu var der ikke en Russer at se ved Brystværnet, der laa halvandethundrede Alen bag ved Forhindringen.

I Kikkerten kunde de se Kaptainen gøre sit Løb stærkere, han vendte Hovedet tilbage mod Folkene, et Sekund, og straks efter satte han af med begge Ben, sprang til, og i et Nu svævede han, oppe i Luften, frem over det strittende Hegn. Saa løftede han Armene over Hovedet og faldt, næsegrus, ned over Traadene.

Der gik en Stønnen igennem Staben. Det var som følte de selv, allesammen uden Undtagelse, de hundrede af Spidser der flængede sig ind i Kaptainens Legeme. Premierløjtnant Aroko gav et underligt Skrig fra sig, som et Dyrs, og der stod, med eet, en fin Straale Blod ud af hans Underlæbe, som han havde sat sine Tænder i, uden at vide det. Løjtnant Hinto drejede, pludselig, sit Hovede til Siden, og kastede op, ustandseligt, med en Lyd der var halvt som en Hulken.

Men derude ved Hegnet var den første Række naaet frem, efter Kaptainen. De sprang, deres Skikkelser gik som hastige Streger gen-

nem Luften og faldt saa, i deres fulde Længde, ned paa de slidende Pigge.

Den næste Række var allerede fremme. De satte Fødderne paa Kammeraternes Legemer der laa, skælvende, og de sprang til og faldt, dækkende endnu et nyt Stykke af Traadenes Virvar med deres Kød. Tredje og fjerde og femte Række var fulgt efter og i et Minut var hele Hegnet ligesom dækket af et bølgende, graaligt Tæppe.

Men da var ogsaa den sorte Kantning paa Brystværnet, og som eet eneste gungrende og bragende Slag fyrede de allesammen paa een Gang deres Skud af, ned over det levende Dække. Endnu et Sekund var der et forfærdeligt, famlende Liv ovenover Spindelvævens Pigge —: som var disse tohundrede Mennesker tilsammen eet enkelt, mægtigt, hundredarmet Væsen der laa derude, spiddet, gennemboret, flænget, blødende, døende en usigeligt smertefuld Død.

Saa gik Hammerslaget af Russernes næste Salve, og der blev stille deroppe. Ikke en Bevægelse. Jo —: en Mand rejste Overkroppen i Vejret, fægtede med Armene og faldt forover igen.

Længe efter naaede Lyden af hans Skrig op til Højen hvor Staben holdt.

Men i dette Øjeblik forekom det Generalen som var der, tværs over Skrænten deroppe, midtvejs mellem dens Fod og Fjenden, i en Bredde af mere end tyve Alen, bredt et gyldent, lysende Purpurtæppe ud —: som var hele den hvide Rampe, med det røde i Midten, et mægtigt Flag der havde lagt sig, bølgende og levende, helt op til Skansen.

Saa var Skyttekæden naaet frem. Løbende glidende, snublende, springende, rejsende sig igen, skrigende, vilde af Rædsel og Vilje stormede de fremad, trampende og flængende med deres Støvlers Hæle i Kammeraternes blodvaade Saar, frem over Solbanneret der laa over Hegnet.

Generalens Kikkert gled ned fra hans Ansigt. Han følte det, med eet, som havde det røde og gyldne Skær deroppe blændet hans Øjne.

Men om hans Mund var der et roligt og fast Smil: Skansen var erobret, Japan havde vundet Slaget!

A. H. KOHL

KUNST

ET NØDRAAB. PRIS: 1 KRONE

DEN GYLDNE GIFT

FORTÆLLING. PRIS: 3 KR. 50 ØRE

KLIPPEN

SKUESPIL I FIRE AKTER. PRIS: 2 KR. 50 ØRE

HJÆRTEVIRTUOSEN

FORTÆLLING. PRIS: 4 KR. 25 ØRE

I denne Roman er en ung Kvinde, Fru Eja Bang, skildret med stor Finhed. — — Og saa snart hun føler, at der virkelig i hendes Mands Liv er et Forhold, som stjæler noget af hendes Samliv med ham, da gaar hun pludselig ud af sin Passivitet og træder fuldt bevæbnet frem til Kamp. Hun bruger i denne Kamp alle en Kvindes Forsvars- og Angrebsmidler, hun viser sin Skønhed, sin List, sin Ømhed og sin Styrke, og da alt dette intet hjælper, bliver denne lille Kvinde grum som et Rovdyr og driver ubarmhjærtig og snild sin Modstander i Døden. Det er navnlig dette sidste, der er skildret med betydelig Kraft og Overlegenhed. *Poul Levin* i «*Politiken.*»

Og ud af Bogens mange klogt ordnede og tidt meget gribende Optrin løfter Fru Eja sit straalende elskovsfulde Kvindeaasyn. Og i den Kunst at indlede og afslutte de enkelte Optrin betydningsfuldt er han naaet vidt. *Valdemar Rørdam* i «*Samfundet.*»

Saa er her da en Bog blandt alle de mange, der aarlig frembringes, som det var en Nydelse at læse og en Nydelse at dvæle ved.

«*Demokraten*».

Hvad enten man er enig med Forfatteren i hans Synspunkt eller ej, maa man indrømme ham, at han er i Besiddelse af fortrinlige Evner som Fortæller. Hans Stil er noget for sig selv, Indholdet fængslende, tankevækkende. «*Ribe Stifttidende*».

Man interesseres af denne Bog ligesom af Herr Kohl's tidligere, fordi de vidner om et ejendommeligt stærkt og originalt Livssyn, fordi deres Forfatter virkelig har haft noget paa Hjærte, han maatte frem med, fordi de gøre Indtryk af at være gennemlevede.

J. C. i «*Berlingske Tidende*».

Författerens talang är obestridelig, och han genomför sitt ämne med både alvar och säkerhet. «*Dagens Nyheter*».